

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)

24 септември 2009 година *

По съединени дела C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P и C-137/07 P

с предмет жалби на основание член 56 от Статута на Съда, подадени на 1, 2, 5 и 6 март 2007 г.,

Erste Group Bank AG, с предишно наименование Erste Bank der österreichischen Sparkassen AG (C-125/07 P), установено във Виена (Австрия), за което се явява адв. F. Montag, Rechtsanwalt,

Raiffeisen Zentralbank Österreich AG (C-133/07 P), установено във Виена (Австрия), за което се явяват адв. S. Völcker и адв. G. Terhorst, Rechtsanwälte,

Bank Austria Creditanstalt AG (C-135/07 P), установено във Виена (Австрия), за което се явяват адв. C. Zschocke и адв. J. Beninca, Rechtsanwälte,

Österreichische Volksbanken AG(C-137/07 P), установено във Виена (Австрия), за което се явяват адв. A. Ablasser, адв. R. Bierwagen и адв. F. Neumaier, Rechtsanwälte,

жалбоподатели,

* Език на производството: немски.

като другата страна в производството е:

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н А. Vouquet и г-н R. Sauer, в качеството на представители, подпомагани от адв. D. Waelbroeck, avocat, и адв. U. Zinsmeister, Rechtsanwältin, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (втори състав),

състоящ се от: г-н С. W. A. Timmermans, председател на състав, г-н J.-C. Bonichot, г-н P. Kūris (докладчик), г-н L. Bay Larsen и г-жа С. Toader, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-н В. Fülöp, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 13 март 2008 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 26 март 2009 г.,

ПОСТАНОВИ НАСТОЯЩОТО

Решение

- 1 Със своите жалби Erste Group Bank AG с предишно наименование Erste Bank der österreichischen Sparkassen AG (наричано по-нататък „Erste“), Raiffeisen Zentralbank Österreich AG (наричано по-нататък „RZB“), Bank Austria Creditanstalt AG (наричано по-нататък „BA-CA“) и Österreichische Volksbanken AG (наричано по-нататък „ÖVAG“) искат от Съда да отмени Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 14 декември 2006 г. по дело Raiffeisen Zentralbank Österreich и др./Комисия (T-259/02—T-264/02 и T-271/02, Recueil, стр. II-5169, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Първоинстанционният съд отхвърля жалбите им за отмяна на Решение 2004/138/ЕО на Комисията от 11 юни 2002 година относно процедура по прилагане на член 81 от Договора за ЕО (преписка COMP/36.571/D-1, Австрийски банки — „клуб Lombard“) (ОВ L 56, 2004 г., стр. 1, наричано по-нататък „спорното решение“) и при условията на евентуалност да намали наложените на всяко от тях глоби по член 3 от спорното решение, и при условията на евентуалност спрямо предходното, да отмени решението на Първоинстанционния съд и да му върне делото.

I — Правна уредба

A — Регламент № 17

- 2 Член 11, параграф 5 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година — Първи регламент за прилагане на членове [81] и [82] от Договора (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3) предвижда:

„Когато предприятие или сдружение на предприятия не предостави исканата информация в срока, определен от Комисията или предостави непълна инфор-

мация, Комисията с решение изисква предоставянето ѝ. Решението определя каква информация се изисква, подходящ срок, в който тя да се предостави и посочва санкциите, предвидени в член 15, параграф 1, буква б) и в член 16, параграф 1, буква в), както и правото на обжалване на решението пред Съда на Европейските общности“.

3 Член 15, параграф 2 от Регламент № 17 гласи:

„2. С решение Комисията може да наложи на предприятия и на сдружения на предприятия глоби най-малко в размер от хиляда разчетни единици и най-много в размер от един милион разчетни единици, като последният размер може да достигне десет процента от оборота, реализиран през предходната стопанска година от всяко от предприятията, участвало в нарушението, когато умишлено или поради небрежност:

а) извършат нарушение на разпоредбите на член [81], параграф 1 или на член [82] от Договора; или

б) нарушат някое задължение, наложено по силата на член 8, параграф 1.

С оглед определяне размера на глобата, освен тежестта на нарушението, следва да се отчете и неговата продължителност“.

Б — *Насоките*

- 4 В преамбюла на Известиеето на Комисията, озаглавено „Насоки относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 от Договора за Европейска общност за въглища и стомана“ (ОВ С 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69, наричани по-нататък „Насоките“), се посочва:

„Установените [...] принципи следва да гарантират прозрачността и безпристрастността на решенията на Комисията пред предприятията и също така пред Съда на Европейските общности, като същевременно потвърдят дискреционните правомощия, с които е овластена Комисията за определяне на глоби в рамките на 10 % от общия оборот. Тези правомощия трябва, въпреки това, да се осъществяват при провеждане на последователна и недискриминационна политика, която съответства на преследваните цели за санкциониране на нарушенията на правилата на конкуренцията.

Новият метод за определяне на размера на глобата ще се придържа към правилата, които се основават на определянето на основната сума, която ще се увеличава, за да се вземат предвид отегчавашите обстоятелства или ще се намалява, за да се вземат предвид смекчавашите обстоятелства“.

- 5 Точка 1 от Насоките гласи, че за изчисляването на размера на глобите основната сума се определя в съответствие с критериите, посочени в член 15, параграф 2 от Регламент № 17, а именно тежестта и продължителността на нарушението. В Насоките се уточнява и че при оценяване на тежестта на нарушението трябва да бъде взет предвид неговият характер, неговото действително отражение върху пазара, където това може да бъде определено, а също така да бъде взет предвид и размерът на съответния географски пазар.

В — *Известието относно сътрудничеството*

- 6 В Известие относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер по преписки във връзка с картели, публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* на 18 юли 1996 г. (ОВ С 207, 1996 г., стр. 4, наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството“), чийто проект, озаглавен „Информация на Европейската комисия относно политиката ѝ в областта на глобите за нарушения на правилата на конкуренцията“, е бил публикуван на 19 декември 2005 г. (ОВ С 341, стр. 13), Комисията определя условията, при които предприятията, които ѝ сътрудничат по време на осъществяването от нея разследване на даден картел, могат да бъдат освободени от глоба или да се ползват от намаление на размера на глобата, която иначе би следвало да заплатят, както следва от дял А, точка 3 от това известие.
- 7 Съгласно дял А, точка 5 от Известието относно сътрудничеството:

„Сътрудничеството от страна на определено предприятие е само един от факторите, които Комисията взема предвид при определяне на дадена глоба.

[...]“ [неофициален превод]

- 8 Дял Г от посоченото известие, свързан със същественото намаляване на размера на глобата, уточнява:

„1. Когато дадено предприятие сътрудничи, без да са налице всички изложени в дялове Б и В условия, то може да се ползва с намаление от 10 % до 50 % от размера на глобата, която би била наложена при липса на сътрудничество.

2. Такава хипотеза може да е налице, когато:

— преди изпращане на изложението на възраженията предприятието предостави на Комисията информация, документи или други доказателства, които допринасят да се потвърди наличието на извършеното нарушение,

— след получаване на изложението на възраженията предприятието уведоми Комисията, че не оспорва съществуването на фактите, върху които тя е основала обвиненията си.“ [неофициален превод]

9 Дял Д, точка 3 от това известие, свързан с процедурата, посочва по-специално:

„[К]омисията отчита, че настоящото известие ще създаде оправдани правни очаквания, на които предприятията биха могли да се позоват, когато разкриват съществуването на картел пред Комисията.“ [неофициален превод]

II — Обстоятелства, предхождащи спора и спорното решение

¹⁰ В обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е обобщил фактическите обстоятелства в основата на подадената пред него жалба по следния начин:

„1. Със [спорното] решение Комисията установява участието на различни предприятия в редица споразумения и съгласувани практики по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО.

2. По-специално се отнася до следните осем банки, които са адресатите на [спорното] решение:

— Erste [...],

— [RZB],

— [BA-CA],

— [...]

— [ÖVAG],

— [...]

3. По същество Комисията упреква адресатите на [спорното] решение, че са организирали това, което тя нарича „мрежата Lombard“, т.е. съвкупност от редовни събрания (наричани по-нататък „кръглите маси“), изчерпателни по съдържание и тясно свързани по форма, в рамките на които те съгласуват през редовни интервали своето поведение относно основните параметри, засягащи конкуренцията на пазара на банковите продукти и услуги в Австрия.

[...]

15. След като през април 1997 г. Комисията се запознава с документ, който поражда съмнение за съществуването на австрийския банков пазар на споразумения или съгласувани практики, противоречащи на член 81 ЕО, тя открива официална процедура по разследване. На 30 юни 1997 г. в съответствие с член 3 от Регламент № 17 [...], политическата партия Freiheitliche Partei Österreichs (наричана по-нататък „FPÖ“) подава жалба срещу осем австрийски кредитни институции, заподозрени в участие в споразумения и/или съгласувани практики, ограничаващи конкуренцията.
16. На 23 и 24 юни 1998 г. Комисията извършва изненадващи проверки в няколко банки, сред които са повечето адресати на [спорното] решение. На 21 септември 1998 г. Комисията изпраща искане за предоставяне на информация до много кредитни институции, заподозрени в участие в тези споразумения или практики, в съответствие с член 11, параграф 2 от Регламент № 17.

17. Веднага след като получават искането за предоставяне на информация, основните засегнати банки предлагат на Комисията своето „сътрудничество“ при разглеждането на преписката, дори включително предлагат да представят фактите „напълно доброволно“ (вместо да отговорят на искането за предоставяне на информация), като същевременно отказват изслушване; в замяна генерална дирекция „Конкуренция“ на Комисията следвало да оттегли искането за предоставяне на информация и да наложи само „умерена“ административна глоба. Поздравявайки банките за бързината, с която предлагат своето сътрудничество, Комисията отказва каквото и да е споразумение по този въпрос.

18. Тогава всички адресати отговарят на искането за предоставяне на информация. По този повод някои обаче твърдят, че не са задължени да отговарят на по-голямата част от поставените въпроси и че могат да предоставят такъв отговор и свързаните с него документи доброволно в рамките на горепосоченото сътрудничество. Комисията проверява тази правна гледна точка.

19. Малко по-късно основните засегнати банки, сред които се включват жалбоподателите, [...], изпращат на Комисията документ от 132 страници, озаглавен „Общо изложение на фактите“, в който подробно описват историческия контекст на техния картел, след това обобщават накратко и дават своята оценка относно съдържанието на кръглите им маси, както следва от иззетите документи и от документите, които са им били поискани. Наред с това те представят шестнадесет класъора, съдържащи документи, подредени по кръгли маси и придружени от подробни съдържания. За да може да прецени евентуалната добавена стойност на доказателствата, предоставени с общото изложение на фактите, Комисията моли банките да ѝ посочат дали някои от тези доказателства са ѝ още неизвестни и евентуално — кои. Нейните адресати не считат за възможно нито за необходимо да изпълнят тази молба.

20. На 13 септември 1999 г. Комисията изпраща на осем банки изложението на възраженията, прието на 11 септември 1999 г. [...]. На 22 ноември 2000 г. Комисията изпраща на банките допълнително изложение на възраженията [...].

21. На 11 юни 2002 г. Комисията приема [спорното] решение.

[...]

22. В член 1 от [спорното] решение Комисията изтъква, че осемте банки, към които е адресирано това решение, са извършили нарушение на член 81, параграф 1 ЕО, като са участвали в споразумения и в съгласувани практики относно цените, банковите комисиони и други параметри на конкуренцията, които са имали за цел да ограничат конкуренцията на пазара на банкови продукти и услуги в Австрия от 1 януари 1995 г. до 24 юни 1998 г.

[...]

24. В член 3 от [спорното] решение на адресатите му се налагат следните глоби:

— Erste: 37,69 милиона евро,

— RZB: 30,38 милиона евро,

— BA-CA: 30,38 милиона евро,

[...]

— ÖVAG: 7,59 милиона евро,

[...].

25. [Спорното] решение отбелязва, че по отношение на споразуменията между банки, в частност относно лихвените проценти и комисионите, в Австрия има стара традиция, която до 80-те години е базирана отчасти върху правно основание, което обаче е отменено най-късно на 1 януари 1994 г., когато Република Австрия се присъединява към Европейското икономическо пространство (ЕИП) и влиза в сила [Законът относно банковата система (Bankwesensgesetz)].
26. Кредитните институции обаче продължават да сключват споразумения в рамките на създадената мрежа по-специално относно лихвите по кредитите и депозитите.
27. В дял 5 от [спорното] решение се посочва, че сключените споразумения са били много изчерпателни по съдържание, институционализирани в голяма част и тясно свързани, и че покривали цялата австрийска територия. Всеки банков продукт е бил предмет на отделна кръгла маса, в която участвали компетентните лица от втора или трета йерархична степен на засегнатите банки. На практика това разделение съобразно съдържанието не е спазвано стриктно: от време на време свързани въпроси от различни кръгли маси са били решавани от една и съща инстанция. Накрая, тези различни кръгли маси са били съставна част на едно органично цяло.

28. Представявайки върховната инстанция (наречена „клуб Lombard“), представителите на ръководството на основните австрийски банки са се събирали веднъж месечно, с изключение на август. Освен с теми от обществен интерес, неутрални от гледна точка на конкуренцията, тази инстанция се е занимавала с изменението на лихвените проценти, мерките в областта на рекламата и т.н. На някои от тези събрания са присъствали представители на австрийската национална банка [...].
29. На нивото, което се намира непосредствено по-долу, са заседавали техническите кръгли маси, свързани със специфични продукти. Най-важните в това отношение са били кръглите маси относно активните операции, т.е. кредитите, и относно пасивните операции, т.е. спестяванията; както сочи наименованието им, те са имали за цел фиксирането на условията (т.е. на лихвените проценти) на кредита и на спестяванията и са се събирали или отделно или заедно. Обменът на информация между „клуб Lombard“ и тези кръгли маси е бил особено интензивен.
30. Многобройни и разнообразни регионални кръгли маси са се събирали редовно във всички австрийски провинции. В някои провинции йерархичната структура на „клуб Lombard“ и на техническите кръгли маси дори е била възпроизведена.
31. По време на федералните кръгли маси относно активните и/или пасивните операции представители на виенските институции са се срещали с колегите си от провинциите, по същество с оглед на това действието на техните решения да се разпростре върху цялата австрийска територия.
32. Освен това са съществували специализирани кръгли маси, посветени на операциите, извършвани с предприятията, на операциите, извършвани с частноправните субекти в сегмента „свободни професии“, на ипотечния кредит и на кредита за строителство (съответно наречени „Minilombard“, „кръгла маса на отговарящите за големите вложители“, кръгла маса „свободни професии“, „ложа относно ипотечния кредит“ и „кръгла маса на банките за кредит-строителство относно пасивните операции“).

33. На последно място, други кръгли маси са се събирали редовно по теми, свързани с конкуренцията: кръглата маса на финансовите директори (Treasurerrunde) е разглеждала кредитите за федерацията и въпроси относно лихвите, различните кръгли маси относно операциите по плащане (в частност кръглата маса с това наименование, кръглата маса „Чужбина“ и организационният комитет на австрийските федерации на кредитните институции или Organisationskomitee der österreichischen Kreditinstitutsverbände) — комисионите и разходите, свързани с тези операции, клубът „Износ“ (Exportklub) — финансирането на износа, и кръглата маса относно основанията (Bankenrunde Wertpapiere) — минималните разходи, комисионите и приложимите лихви за тези продукти.
34. Сред тези специализирани кръгли маси се отличавали тази на контролорите (Controllerrunde), която е включвала представители на компетентните отдели на основните австрийски банки. В нейните рамки са се определяли единни основи за изчисляване и са се изработвали общи предложения с оглед подобряване на печалбите. По този начин банките са увеличавали между-банковата прозрачност по отношение на изчисляването и на разходите.
35. Между всички тези кръгли маси, които следователно имали за основна цел условията за кредитиране и за спестяване, както и банковите комисиони, е протичал постоянен обмен на информация. Често се е случвало консултациите, провеждани в рамките на една инстанция, да бъдат отлагани до постигането на споразумение в рамките на друга. Накрая, върховенството на „клуб Lombard“ води до това, че в случай на противоречие се изчаква неговото решение.
36. С оглед на прилагането на цялата австрийска територия на споразуменията, сключени на виенските кръгли маси (или с оглед потвърждаване на тези споразумения), редовно се е предавала информация и на кръглите маси на провинциите или обратно, те са предавали информация на централните кръгли маси, заседаващи в столицата. От време на време регионалните инстанции са изпращали представители на федералните кръгли маси относно активните и/или пасивните операции.

37. Комисията установява в [спорното] решение, че през обхванатия от разследването период (а именно от 1 януари 1994 г. до края на юни 1998 г.) само във Виена са се провели поне 300 събрания, без да се държи сметка за многобройните регионални кръгли маси. [...]
38. Комисията подчертава особена роля в „мрежата Lombard“ на водещите дружества от гледна точка на координацията и на представителството на техните съответни обединения, а именно що се отнася до Erste (с предишно наименование GiroCredit) — сектора на спестовните банки, що се отнася до RZB — сектора Raiffeisen, и що се отнася до ÖVAG — сектора на популярните банки. Според нея тази роля пряко е обслужвала доброто функциониране на „мрежата Lombard“. От една страна, водещите дружества са организирали взаимен обмен на информация между Виена и провинциите в рамките на самите групи; от друга страна, те са защитавали интересите на тяхната собствена група спрямо другите групи — членки на картела. Според Комисията така те са били възприемани от другите участници като представители на тези групи. Следователно сключените споразумения не са били само между тези институции, но също и между групите.“

III — Жалбите пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение

- 11 С жалби, подадени в секретариата на Първоинстанционния съд на 30 август и на 2 септември 2002 г. осемте предприятия, санкционирани със спорното решение, сред които четиримата жалбоподатели в настоящите производства по обжалване — Erste, RZB, BA-SA и ÖVAG, искат по силата на член 230 ЕО частичната или пълна отмяна на това решение и при условията на евентуалност отмяната на глобите, които са били наложени на всяко от тях или намаляване на техния размер.
- 12 С обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отхвърля жалбите, по-специално на Erste, BA-SA и ÖVAG, и осъжда тези трима жалбоподатели да заплатят съдебните разноски.

- 13 Той отхвърля и жалбата на RZB, както и насрещната жалба на Комисията, и осъжда RZB да понесе направените от него съдебни разноски, както и 90 % от разноските, направени от Комисията.

IV — Искания на страните в производството по жалбата

14 Erste моли Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение, доколкото то отхвърля жалбата за отмяна на жалбоподателя,
- да отмени спорното решение, доколкото то налага глоба на Erste,
- при условията на евентуалност да намали размера на глобата, която му е наложена в член 3 от спорното решение,
- при условията на евентуалност спрямо предходното да отмени обжалваното съдебно решение и да върне делото на Първоинстанционния съд, и
- във всички случаи да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

15 RZB моли Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение, доколкото то отхвърля жалбата за отмяна на жалбоподателя,

- да отмени член 3 от спорното решение, доколкото то засяга RZB,

- при условията на евентуалност да намали размера на глобата, която му е наложена в член 3 от спорното решение, и

- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

16 ВА-СА моли Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение, доколкото то отхвърля жалбата за отмяна на жалбоподателя,

- да отмени спорното решение, доколкото то засяга ВА-СА,

- при условията на евентуалност да намали размера на глобата, която му е наложена в член 3 от спорното решение, и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

17 ÖVAG моли Съда:

— да отмени точки 2 и 4 от обжалваното съдебно решение,

— да отмени спорното решение, доколкото то засяга ÖVAG,

— при условията на евентуалност да намали размера на глобата, която му е наложена в член 3 от спорното решение,

— при условията на евентуалност спрямо предходното да върне делото на Първоинстанционния съд, и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски или да не се произнася по тях в случай на връщане на делото на Първоинстанционния съд.

18 По всяко от настоящите дела Комисията иска от Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбите на жалбоподателите, и

- да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски по производството.

V — Правните основания за отмяна на обжалваното съдебно решение

19 Erste изтъква четири правни основания:

- нарушение на правото на защита,
- нарушение на член 81, параграф 1 ЕО поради липса на значително въздействие върху търговията между държавите членки,
- нарушение на член 15, параграф 2, от Регламент № 17 поради възлагането на отговорност на Erste за поведението на GiroCredit за периода, предшестваш неговото придобиване, и
- нарушение на посочения член, разглеждан във връзка с Насоките за изчисляване на глобите и за определяне на техния размер.

20 RZB изтъква четири правни основания:

- нарушение на член 81 ЕО поради това, че засягането на търговията между държавите членки не е доказано,
- нарушение на Насоките, тъй като събранията на засегнатите банки са квалифицирани като „особено тежки нарушения“,
- нарушение на Регламент № 17 и на Насоките, тъй като неправилно му е възложена отговорността за пазарните дялове в целия „сектор Raiffeisen“, и
- грешка при прилагане на правото при преценката на сътрудничеството му с Комисията.

21 ВА-СА изтъква три правни основания:

- погрешно установяване в рамките на определянето на размера на глобата, според което кръглите маси са имали икономически последици,
- неотчитане на обстоятелствата, обосноваващи намаляване на глобата в рамките на определянето на основната сума, и

- неотчитане на неговото сътрудничество под формата на отговори на исканията за предоставяне на информация, на общото изложение на фактите, на доброволното предоставяне на допълнителни документи и на отговора на изложението на възраженията.

22 ÖVAG изтъква три правни основания:

- погрешно установяване на пречка пред търговията между държавите членки,
- погрешно категоризиране на децентрализирания сектор в рамките на разпределянето в категории, и
- неотчитане на смекчаващи обстоятелства.

VI — По жалбите

23 С определение на председателя на Съда от 25 октомври 2007 г. след изслушване на страните и на генералния адвокат по този въпрос четирите дела са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение в съответствие с член 43 от Процедурния правилник на Съда.

24 Като се има предвид, че правните основания на жалбоподателите до голяма степен се припокриват, е необходимо те да се разгледат заедно.

A — По правните основания, изведени от нарушение на член 81, параграф 1 ЕО

1. По правното основание, изведено от грешка при прилагане на правото, що се отнася до преценката на условието за засягане на търговията между държавите членки

25 Erste, RZB и ÖVAG поддържат това правно основание, което по същество се подразделя на три части.

а) по първата част, изведена от грешка при прилагане на правото, що се отнася до преценката относно способността на картел, обхващащ цялата национална територия, да засегне значително търговията между държавите членки

і) Доводи на страните

26 RZB и ÖVAG поддържат, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точка 181 от обжалваното съдебно решение е приел, „че най-малко е налице сериозно предположение, че ограничаваща конкуренцията практика, приложена на цялата територия на държава членка, може да допринесе за разделянето на пазарите и да засегне търговския обмен в Общността“.

- 27 В това отношение RZB изтъква на първо място, че Първоинстанционният съд тълкува опростено условието за засягане на търговията между държавите членки, когато счита, че Комисията не е длъжна да докаже наличието на ефект на разделяне на пазара.
- 28 Първоинстанционният съд не бил зачел в точки 182—184 от обжалваното съдебно решение обхвата на Решение на Съда от 21 януари 1999 г. по дело *Bagnasco* и др. (С-215/96 и С-216/96, *Recueil*, стр. I-135).
- 29 На второ място, RZB счита, че Първоинстанционният съд тълкува по неподходящ начин практиката на Съда, заявявайки, че единствено фактът, че кръглите маси покриват цялата територия на Република Австрия е достатъчен, за да се стигне до извода, че търговията между държавите членки е засегната.
- 30 Всъщност способността да се засегне търговията между държавите членки предполагала освен „териториалното покритие“ наличието на поне един друг фактор, а именно този на ефекта на разделянето на пазара.
- 31 Освен това RZB подчертава, че в точка 181 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд размества доказателствената тежест, като я възлага на предприятието, въпреки че Комисията трябвало да докаже нарушението на член 81, параграф 1 ЕО и способността на картела да засегне търговията между държавите членки.
- 32 От своя страна ÖVAG също изразява съжаление, че Първоинстанционният съд релативизирал обхвата на критерия за ефекта на разделянето на пазарите.

- 33 То добавя, че в точка 166 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не е взел предвид особеностите на преценката a posteriori на дадено минало нарушение. Той неправилно отказал да разгледа действителното отражение на споразуменията върху търговията между държавите членки.
- 34 Освен това ÖVAG изтъква противоречивия и непълен характер на мотивите на Първоинстанционния съд. Всъщност в точка 164 от обжалваното съдебно решение той бил счел, че ефектът на разделянето на пазарите не е убедителен показател, който позволява да се направи извод за засягане на търговията между държавите членки, докато напротив, в точка 181 от посоченото решение, той бил заявил, че е налице тясна връзка между ефекта на разделяне на пазарите от даден картел и неговата способност да засегне трансграничната търговия.
- 35 Комисията посочва, че Първоинстанционният съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото.

ii) Съображения на Съда

- 36 На първо място, следва да се напомни, от една страна, че Съдът е постановил, че за да могат да засегнат търговията между държавите членки, решение, споразумение или съгласувана практика трябва въз основа на съвкупност от фактически и правни обстоятелства да позволяват с достатъчна степен на вероятност да се предвиди, че могат да упражнят пряко или непряко, действително или потенциално въздействие върху търговските потоци между държавите членки, и то по начин, който поражда опасения, че могат да възпрепятстват осъществяването на единния пазар между държавите членки. Освен това въздействието не трябва да бъде незначително (Решение от 23 ноември 2006 г. по дело *Asnef-Equifax и Administración del Estado*, C-238/05, *Rescueil*, стр. I-11125, точка 34 и цитираната съдебна практика).
- 37 Така дадено въздействие върху търговския обмен в Общността като цяло произтича от кумулативното наличие на няколко фактора, които взети поотделно, може и да не са определящи. При проверката дали даден картел засяга значително търговията между държавите членки той трябва да се

разглежда в неговия икономически и правен контекст (Решение по дело Asnef-Equifax и Administración del Estado, посочено по-горе, точка 35 и цитираната съдебна практика).

38 От друга страна, Съдът вече е постановил, че фактът, че даден картел има за цел само търговия с продукти в една-единствена държава членка, не е достатъчен, за да се изключи възможността от засягане на търговията между държавите членки. Всъщност картел, който обхваща цялата територия на държава членка, поради естеството си има за последица засилване на разделянето на пазарите в национален мащаб, като възпрепятства икономическото взаимно обвързване, което Договорът за ЕО има за цел да реализира (Решение по дело Asnef-Equifax и Administración del Estado, посочено по-горе, точка 37 и цитираната съдебна практика).

39 От това следва, обратно на твърдяното от жалбоподателите, че в точка 181 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд основателно е приел като отправна точка за своята обосновка наличието на сериозно предположение за засягане на търговията между държавите членки, уточнявайки веднага, че „[то] може да бъде оборено само ако анализът на характеристиките на споразумението и на икономическия контекст, в който се вписва споразумението, доказва обратното“.

40 Впрочем Първоинстанционният съд е направил този анализ в точки 182—185 от обжалваното съдебно решение. В частност в точка 183 от посоченото решение той посочва, че „съгласуванията в рамките на „мрежата Lombard“ са включвали не само почти всички кредитни институции в Австрия, но и много широка гама от банкови продукти и услуги, по-специално депозитите и кредитите, и поради това те можели да изменят условията на конкуренцията в цялата тази държава членка“. В точка 185 от същото решение той разглежда „вероятността от ефект на разделяне на пазара, приемайки, че „мрежата Lombard“ може да е представлявала запазване на ограниченията на достъпа до пазара [...], доколкото тя е можела да позволи запазването на структурите на австрийския банков пазар [...].“

41 Така, след като в точки 111—121 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд подробно посочва преследваната от всяка от кръглиците маси

цел, той може, без да допусне грешка при прилагане на правото, да приеме в точка 185 от това решение, че самото съществуване на „мрежата Lombard“ е пречело на свободния достъп до австрийския пазар, така че картелът е можел да има трансгранични последици.

42 Следователно в точка 186 от обжалваното съдебно решение той основателно е стигнал до извода, че разглежданото споразумение е можело да има ефект на разделяне на пазара и е можело да засегне търговията между държавите членки.

43 На второ място, обратно на поддържаното от RZB, Първоинстанционният съд не е разместил тежестта на доказване, а при упражняване на своето право на преценка на фактическите обстоятелства, е установил след анализ, че жалбоподателите не са оборили предположението, според което картелът, разгледан в неговата цялост, обхващащ цялата територия на Австрия, е бил способен да засегне търговията между държавите членки.

44 На трето място, следва да се посочи, че аргументите на Първоинстанционния съд в точка 181 от обжалваното съдебно решение не противоречат на посоченото в точка 164 от същото решение.

45 Всъщност в споменатата точка 164 Първоинстанционният съд се ограничава да отхвърли довода на жалбоподателите, че единствено доказването на ефектите на разделяне на пазара от даден картел е можело да позволи да се докаже способността на този картел да засегне търговията между държавите членки.

46 На четвърто място, следва да се припомни, че според установената съдебна практика член 81, параграф 1 ЕО не изисква картелите, обхванати от тази разпоредба, да са засегнали значително търговския обмен в Общността, а изисква да се докаже, че тези картели могат да имат такива последици (Решение по дело Asnef-Equifax и Administración del Estado, посочено по-горе, точка 43 и цитираната съдебна практика).

47 Ето защо ÖVAG не може да поддържа, че Първоинстанционният съд е трябвало да разгледа действителното отражение на посочения картел върху търговията между държавите членки.

48 От гореизложеното следва, че първата част от разглежданото правно основание следва да бъде отхвърлена.

б) По втората част, изведена от това, че Първоинстанционният съд бил допуснал грешка при прилагане на правото, като постановил, че Комисията е можела да извърши цялостна преценка на трансграничните последици от кръглите маси и като извършил неправилен, недостатъчен и противоречив анализ на определянето на съответния пазар

i) Доводи на страните

49 С първото си твърдение за нарушение ÖVAG поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точки 168 и следващи от обжалваното съдебно решение е постановил, че Комисията е можела да извърши цялостна преценка на трансграничните последици от кръглите маси, вместо да разгледа отделно способността на всяка кръгла маса да засегне търговията между държавите членки.

50 В това отношение жалбоподателят изтъква, от една страна, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е разгледал отделно последиците за търговския обмен в Общността от кръглите маси, отнасящи се към отделна дейност, и че освен това той не е преценил правилно практиката на Съда, установена с Решение по дело *Wagnasco* и др., посочено по-горе.

51 С второто си твърдение за нарушение ÖVAG критикува доводите на Първоинстанционния съд, изложени в точка 172 от обжалваното съдебно решение, според които „определянето на съответния пазар варира според това дали следва да се приложи член 81 ЕО или член 82 ЕО“. То поддържа, че Първоинстанционният

съд е трябвало да прецени последиците за търговията от споразуменията, сключени в рамките на различните кръгли маси, въз основа на по-тясно определяне на съответните пазари.

- 52 Освен това ÖVAG изтъква противоречие между точка 174 от обжалваното съдебно решение, в която Първоинстанционният съд признава, че „различните банкови престации, обхванати от споразуменията, не са взаимно заменяеми“, и точка 175 от посоченото решение, в която той заявява, че „Комисията не е била длъжна да разгледа отделно пазарите на различните банкови продукти, обхванати от кръглите маси“.
- 53 Комисията посочва, че Първоинстанционният съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото.

ii) Съображения на Съда

— По твърдението за нарушение, изведено от това, че Първоинстанционният съд тълкувал неправилно съдебната практика

- 54 Преценката на последиците от споразуменията от гледна точка на член 81 ЕО предполага необходимост да се вземе под внимание конкретната рамка, в която те се вписват, по-конкретно икономическият и правният контекст, в който работят засегнатите предприятия, естеството на съответните стоки или услуги, както и реалните условия на функциониране и структурата на разглеждания пазар (вж. Решение по *Asnef-Equifax* и *Administración del Estado*, посочено по-горе, точка 49 и цитираната съдебна практика).
- 55 В точки 111—126 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд потвърждава заключението на Комисията, че е съществувало принципно споразумение между всички банки, участващи в картела, за премахване на

ценовата конкуренция по отношение на широка гама банкови услуги, предназначени както за частноправните субекти, така и за предприятията, включително „големите вложители“. Той също потвърждава квалификацията на кръглите маси като единен глобален картел.

56 Доколкото, както е установил Първоинстанционният съд, е ставало дума за глобален картел, засягащ основната част от участниците във финансовия сектор на дадена държава членка и широка гама от финансови продукти и услуги, Първоинстанционният съд основателно е могъл да приеме, че разглежданите споразумения, основаващи се върху глобален план и приложени в рамките на отделни кръгли маси, са представлявали едно-единствено нарушение, което е обосновавало и налагало цялостен преглед на способността на този общ картел да засегне търговията в Общността.

57 Що се отнася до Решение по дело *Bagnasco* и др., посочено по-горе, на което се позовава жалбоподателят, трябва да се посочи, подобно на отбелязаното от Първоинстанционния съд в точка 171 от обжалваното съдебно решение, че в това дело Съдът не е направил цялостен преглед на засягането на търговията между държавите членки от двете клаузи, разглеждани по главното производство, доколкото относно едната споразумението не е имало за цел или за резултат ограничаването на конкуренцията, а относно другата — то не е можело да засегне търговията между държавите членки.

58 Следователно, обратно на картелите, разглеждани по настоящите дела, въпросът за цялостен преглед на споразуменията от гледна точка на условието за засягане на търговията между държавите членки не е поставен в посоченото решение. От това следва, че жалбоподателите не могат основателно да се позоват на това решение, за да поставят под въпрос това, което е установено в точка 56 от настоящото решение.

59 При това положение твърдението на *ÖVAG*, насочено в подкрепа на това, че Първоинстанционният съд е бил длъжен да направи отделен преглед на разглежданите споразумения в рамките на преценката на условието, свързано със засягането на търговията между държавите членки, трябва да бъде отхвърлено.

— По твърдението за нарушение, изведено от неправилния, непълен и противоречив характер на анализа на Първоинстанционния съд относно определянето на съответния пазар

- 60 Що се отнася, на първо място, до точка 172 от обжалваното съдебно решение, след като припомня, че определянето на пазара играе различна роля според това дали следва да се приложи член 81 ЕО или член 82 ЕО, Първоинстанционният съд постановява, че определянето на съответния пазар е ирелевантно, след като Комисията е приела, че въпросното споразумение нарушава конкуренцията и може значително да засегне търговията между държавите членки.
- 61 Твърдението на ÖVAG за нарушение във връзка с този анализ е неоснователно, доколкото в точки 172—174 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е разгледал твърдението на жалбоподателя за нарушение, насочено към оспорването на използвания от Комисията метод за оценка на последиците за търговския обмен в Общността, и не е направил никакви изводи от нейния анализ.
- 62 Що се отнася, на второ място, до мотивите, изложени от Първоинстанционния съд в точка 174 от обжалваното съдебно решение, в която той счита, че различните банкови престации, обхванати от споразуменията, не са взаимно заменяеми, и в точка 175, в която той обяснява, че Комисията не е била длъжна да разгледа отделно пазарите на различните банкови продукти, необходимо е да се отхвърли посоченото от ÖVAG твърдение за нарушение, доколкото Първоинстанционният съд е мотивирал надлежно причините, поради които тясно определяне на пазара би било изкуствено, като се има предвид, че повечето клиенти на универсалните банки търсят съвкупност от банкови услуги, и че освен това засягането на търговията може да бъде косвено и съответният пазар — различен от този на обхванатите от картела продукти и услуги.
- 63 От гореизложеното следва, че твърдението на ÖVAG за нарушение, изведено от неправилния, непълен и противоречив характер на анализа на Първоинстанционния съд относно определянето на съответния пазар, трябва да се отхвърли, така както в резултат от това — и втората част от разглежданото правно основание.

в) По третата част, изведена от липсата на доказване на значително засягане от картела на търговията в Общността

i) Доводи на страните

64 Erste поддържа, че Първоинстанционният съд е трябвало да посочи в точки 153—187 от обжалваното съдебно решение, че член 81 ЕО не е бил приложим, щом като от Комисията не е било доказано значително засягане на търговията от разглеждания картел. Според този жалбоподател дори споразумението, сключено между банките, да е имало трансгранични последици, те са били ограничени.

65 Комисията посочва, че твърденията на Erste са неправилни.

ii) Съображения на Съда

66 Според постоянната съдебна практика член 81, параграф 1 ЕО не изисква картелите, обхванати от тази разпоредба, да са засегнали значително търговския обмен в Общността, а да се докаже, че тези картели са могли да имат такива последици (Решение по дело Asnef-Equifax и Administración del Estado, посочено по-горе, точка 43).

67 В това отношение в точки 111—121, 179 и 183—185 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд изтъква, че споразумението е обединявало почти всички австрийски кредитни институции, че е обхващало много широка гама банкови продукти и услуги, и че се е простирало върху цялата австрийска територия, рискувайки да измени условията на търговия в цялата тази държава членка.

68 Следователно, макар да не се е произнесъл изрично относно значителното засягане на търговията в Общността, при все това Първоинстанционният съд е отбелязал елементите, позволяващи да се направи извод, без да се отрече анализът на условието, определено в точка 36 от настоящото решение, че картелът е можел да има последици за търговския обмен в Общността.

69 Следователно третата част на разглежданото правното основание трябва да бъде отхвърлена.

70 От гореизложеното следва, че правното основание, изведено от грешка при прилагане на правото относно преценката на условието за засягане на търговията между държавите членки, трябва да бъде отхвърлено изцяло.

2. По правното основание, изведено от грешка при прилагане на правото относно възлагането на отговорността за нарушението

а) Доводи на страните

71 Erste поддържа, че в точки 323 и сл. от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд неправилно е постановил, че то е трябвало да отговаря за нарушението, извършено от GiroCredit преди придобиването на последното от Erste, с предишно наименование Die Erste Österreichische Spar-Casse-Bank AG (наричано по-нататък „ЕО“), и че Комисията не е допуснала никаква незаконосъобразност, като е възложила отговорността за това поведение на Erste в качеството му на правопреемник на GiroCredit.

72 С първото твърдение за нарушение Erste поддържа, на първо място, че Първоинстанционният съд не е преценил правилно икономическите и правните връзки, съществуващи между GiroCredit и групата ВА. В това отношение Erste

напомня, че до придобиването на по-голямата част от капитала му на 20 май 1997 г. GiroCredit е било притежавано мажоритарно от групата ВА — самата тя участваща в „клуб Lombard“. Тази група контролирала GiroCredit не само посредством мажоритарно участие в капитала на последното, а и посредством назначаването на членове на надзорния и на управителния съвет и заемането на най-високите ръководни длъжности на GiroCredit от служители на група ВА. Следователно отговорността за поведението на GiroCredit е трябвало да бъде възложена за този период на ВА-СА.

73 По-нататък констатацията на Първоинстанционния съд, че отговорното за провеждането на банковата дейност на GiroCredit преди неговото прехвърляне юридическо лице било „GiroCredit Bank der österreichischen Sparkassen AG“, била неправилна от правна страна, защото последното дружество също било контролирано и управлявано от групата ВА.

74 Второто твърдение за нарушение Erste поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал и грешка при прилагане на правото в точки 328—336 от обжалваното съдебно решение, като е счел, че Комисията е можела да избере да санкционира или дъщерното дружество, участвало в нарушението, или дружеството майка, което го е контролирало през този период, дори в случай на икономическа приемственост, и следователно да му възложи отговорността за поведението на GiroCredit, вместо да направи това по отношение на предишното дружество майка.

75 Според Комисията е необходимо да се направи ясно разграничение между въпроса за определянето на юридическото лице, отговорно за предприятието, участвало в нарушението, и условията, при които отговорността за поведението на дадено дъщерно дружество, което има собствена правосубектност, може да бъде възложена на дружеството майка. Тя отбелязва, че нейният подход не бил несправедлив, доколкото самото Erste е участвало в картела.

б) Съображения на Съда

- 76 С двете си твърдения за нарушения, които следва да се разгледат заедно, Erste оспорва възложената му със спорното решение отговорност за поведението на GiroCredit преди 1 октомври 1997 г. — датата на сливането му с GiroCredit.
- 77 Когато едно предприятие нарушава правилата на конкуренцията, съгласно принципа на личната отговорност същото следва да отговаря за това нарушение (вж. в този смисъл Решение от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 145 и Решение от 16 ноември 2000 г. по дело Cascades/Комисия, C-279/98 P, Recueil, стр. I-9693, точка 78).
- 78 Относно въпроса при какви обстоятелства дадено образувание, което не е извършител на нарушението, може все пак да бъде санкционирано за него, е необходимо първо да се установи, че в тази хипотеза попадат случаите, при които образуванието, извършило нарушението, е престанало да съществува в правния мир (вж. в този смисъл Решение по дело Комисия/Anic Partecipazioni, посочено по-горе, точка 145).
- 79 Всъщност, както вече е установено от Съда, когато дадено образувание, извършило нарушение на правилата на конкуренцията, претърпява правна и организационна промяна, от тази промяна не следва по необходимост възникването на ново предприятие, освободено от отговорност за действията на предходното образувание, противоречащи на правилата на конкуренцията, ако от икономическа гледна точка двете образувания са идентични (вж. в този смисъл Решение от 28 март 1984 г. по дело Compagnie royale asturienne des mines и Rheinzink/Комисия, 29/83 и 30/83, Recueil, стр. 1679, точка 9 и Решение от 7 януари 2004 г. по дело Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, Recueil, стр. I-123, точка 59).
- 80 Освен това за антиконкурентното поведение на предприятие може да отговаря друго предприятие, когато първото не е определило самостоятелно поведението си на пазара, а е приложило основно указанията на второто, предвид по-

специално икономическите и юридическите връзки между тях (Решение на Съда от 16 ноември 2000 г. по дело *Metsä-Serla* и др./Комисия, С-294/98 Р, Recueil, стр. I-10065, точка 27, както и Решение от 2 октомври 2003 г. по дело *Aristrain/Комисия*, С-196/99 Р, Recueil, стр. I-11005, точка 96). Следователно обстоятелството, че дадено дъщерно дружество има отделна правосубектност, не е достатъчно, за да изключи възможността отговорността за неговото поведение да бъде възложена на дружеството майка.

81 С доводите си Erste поддържа, че към момента на нарушенията, до които се отнася спорното решение, поведението на GiroCredit е било определяно на равнището на дружеството майка, което го е притежавало, в конкретния случай групата ВА, и че следователно на последното дружество е трябвало да се възложи отговорността за нарушенията, извършени по негово време от GiroCredit. Така Erste цели да постави под въпрос постановеното от Първоинстанционния съд в точка 331 от обжалваното съдебно решение, а именно, че Комисията може да избере да санкционира или дъщерното дружество, участвало в нарушението, или дружеството майка, което го е контролирало през периода, посочен в спорното решение.

82 В това отношение Първоинстанционният съд основателно е постановил, че Комисията не е била длъжна приоритетно да провери дали са изпълнени условията за възлагане на отговорността за нарушението на дружеството майка на предприятието, извършило разглежданото нарушение. Всъщност по принцип Комисията не е длъжна първоначално да извърши подобна проверка, преди да може да предвиди предприемането на действия срещу предприятието, извършило нарушението, дори то да е претърпяло промени като правен субект. Принципът на личната отговорност, припомнен в точка 77 от настоящото решение, не пречи по никакъв начин Комисията да предвиди първо санкция за предприятието, преди да изследва евентуално дали отговорността за нарушението може да бъде възложена на дружеството майка. Нещо повече, както отбелязва Първоинстанционният съд в точка 335 от обжалваното съдебно решение, ако това не беше така, разследванията на Комисията биха били значително затруднени от необходимостта да се проверява при всеки случай на приемственост в контрола на дадено предприятие до каква степен отговорността за действията на последното може да бъде възложена на предишното дружество майка.

83 Освен това следва да се подчертае, че Erste — самото то участващо в картела, предмет на спорното решение, е знаело към момента на поемането на дейностите

на GiroCredit, че последното би могло да бъде обект на процедура за нарушение на член 81 ЕО, и че по този начин в качеството си на правоприменик на това дружество се е изложило на последиците от подобна процедура по отношение на глобата.

84 Следователно второто твърдение за нарушение, изложено от Erste в подкрепа на настоящото правно основание, следва да бъде отхвърлено.

85 Що се отнася до първото твърдение за нарушение във връзка с разглеждането от Първоинстанционния съд на съществуващите между GiroCredit и групата ВА икономически и правни връзки, достатъчно е да се посочи, че щом като Комисията е можела основателно да санкционира нарушението на член 81 ЕО на равнището на дъщерното дружество GiroCredit и следователно да възложи отговорността за това дружество на Erste в качеството му на придобиващо дружество, Първоинстанционният съд основателно е постановил в точка 336 от обжалваното съдебно решение, че не е било необходимо да се проверява дали отговорността за поведението на GiroCredit е можела да бъде възложена на групата ВА. Поради това доводите на Erste относно ефективния контрол на групата ВА върху GiroCredit е ирелевантен.

86 Предвид гореизложеното правното основание, изведено от грешка при прилагане на правото относно възлагането на отговорността за нарушението, следва да бъде отхвърлено в неговата цялост.

Б — По правните основания, изведени от нарушение на член 15, параграф 2 от Регламент № 17

1. По правното основание, изведено от грешка при прилагане на правото при преценката на тежестта на нарушението

87 ВА-СА, Erste и RZB оспорват обосноваването на преценката на Първоинстанционния съд относно тежестта на нарушението. Това правно основание се разделя по същество на седем части.

а) По първата част, изведена от несъответстваща на Насоките преценка

i) Доводи на страните

88 RZB изтъква, че Първоинстанционният съд си противоречи, като в точки 237 и 254 от обжалваното съдебно решение не разглежда въпроса дали нарушението трябва да се приеме за „особено тежко“ в съответствие с правилата, които той е посочил в точка 226 от това решение.

89 Комисията изтъква, че дори тя действително да е ограничена от Насоките, която си е определила, това не е така за Първоинстанционния съд в рамките на неговата пълна юрисдикция. Освен това от съдебната практика ясно следвало, че Насоките определят само „минимална програма“, която не дава повод за ограничително изброяване на факторите, които да се вземат предвид. Дори било възможно те да не се прилагат при обосновани обстоятелства.

ii) Съображения на Съда

90 В самото начало следва да се напомни, че според практиката на Съда при определянето на размера на глобите следва да се отчита продължителността и всички фактори, които поради естеството си могат да бъдат взети предвид при преценката на тежестта на тези нарушения (Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 240).

91 Тежестта на нарушението трябва да бъде установена въз основа на голям брой елементи като специфичните обстоятелства в конкретния случай, неговия контекст и възпиращото действие на глобите, и то без да има изработен

обвързващ или изчерпателен списък на критериите, които задължително трябва да бъдат взети предвид (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 241 и цитираната съдебна практика).

92 Следователно Първоинстанционният съд е този, който трябва да контролира упражняването от Комисията право на преценка по отношение на тези фактори.

93 Ето защо Първоинстанционният съд не си противоречи нито като постановява в точка 237 от обжалваното съдебно решение, че Комисията е можела да извърши цялостна преценка на тежестта на нарушението в зависимост от всички релевантни обстоятелства, включително факторите, които не са споменати изрично в Насоките, нито като постановява в точка 254 от посоченото решение, че един хоризонтален ценови картел, засягащ толкова важен икономически отрасъл, не би могъл да избегне квалификацията на нарушението като „особено тежко“.

94 При това положение първата част от правното основание трябва да бъде отхвърлена.

б) По втората част, изведена от грешки при прилагане на правото, засягащи „характера“ на нарушението

95 Тази втора част по същество се разделя на четири оплаквания.

i) Доводи на страните

- 96 На първо място, RZB поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точка 240 от обжалваното съдебно решение е постановил, че характерът на нарушението е от първостепенно значение за характеризирането на нарушенията като особено тежки докато другите критерии, а именно действителното отражение на нарушението върху пазара и географският размер на съответния пазар, имат по-малка тежест.
- 97 На второ място, жалбоподателят счита, че Първоинстанционният съд е допуснал и грешка при прилагане на правото, като в точки 249—264 от обжалваното съдебно решение е основал своята преценка върху фактори, които не присъстват в Насоките, а именно значението на банковия сектор за икономиката, широката гама банкови продукти, засегнати от картела, и участието на много голям брой австрийски банки в събранията.
- 98 На трето място, RZB упреква Първоинстанционния съд, че не е отчетел позицията на правителството за предпазване на банковия сектор от свободния пазар. Той освен това неправилно счел, че намесата на държавните органи в поведението, обхванато от член 81 ЕО, е отегчаващо обстоятелство за целите на изчисляването на глобата.
- 99 Накрая, на четвърто място, RZB изтъква, че Първоинстанционният съд неправилно е постановил в точка 256 от обжалваното съдебно решение, че възпиращото действие на глобите не е трябвало да се бъде отчетено при разглеждане на присъщата тежест на нарушението.
- 100 Комисията посочва, че твърденията на RZB са или недопустими или необосновани.

ii) Съображения на Съда

- 101 Що се отнася до първото твърдение за нарушение, като в точка 240 от обжалваното съдебно решение е приел, че трите аспекта на оценката на тежестта на нарушението нямат еднаква тежест в рамките на цялостното разглеждане и че характерът на нарушението е от първостепенно значение, Първоинстанционният съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото, основавайки се на Насоките, които включват като „особено тежки“ нарушения хоризонталните ограничения от типа „ценови картели“ и квоти за разпределение на пазарите или други практики, засягащи доброто функциониране на вътрешния пазар.
- 102 В това отношение той е посочил по-специално в точка 121 от обжалваното съдебно решение, че е съществувало принципно споразумение между всички участващи в картела банки за премахване на ценовата конкуренция относно широка гама банкови услуги, предназначени както за частноправните субекти, така и за предприятията, включително „големите вложители“, характеризиращо се с ограничение, подобно на обхванатото от Насоките.
- 103 Освен това от последните следва, че характерът на нарушението може да е достатъчен, за да може то да се квалифицира като „особено тежко“, при това независимо от неговото действително отражение върху пазара и от географския му размер.
- 104 Накрая, в точка 241 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд основателно е счел, че тези три критерия са взаимно зависими.
- 105 Ето защо първото твърдение за нарушение от втората част трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.
- 106 Със същите мотиви като изложените в точка 93 от настоящото решение следва да бъде отхвърлено второто твърдение за нарушение от втората част.

107 Що се отнася до третото твърдение за нарушение, следва да се посочи, че в точка 260 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не е заявил, че намесата на държавните органи е представлявала отегчаващо обстоятелство, което може да повлияе в ущърб на предприятията върху размера на наложените глоби.

108 Ето защо третото твърдение за нарушение от втората част трябва да бъде отхвърлено.

109 Що се отнася до четвъртото твърдение за нарушение, следва да се отбележи, че след анализ, в рамките на който се вписва точка 256 от обжалваното съдебно решение, в точка 264 от същото решение Първоинстанционният съд е стигнал до извода, че обстоятелствата, на които се позовават жалбоподателите, не са можели да поставят под въпрос валидността на извода в спорното решение, съгласно който поради естеството им споразуменията от „мрежата Lombard“ са представлявали особено тежко нарушение. RZB обаче не посочва по какъв начин отчитането на възпиращото действие на глобите при разглеждане на присъщата тежест на нарушението, ако се предположи, че това отчитане е трябвало да се извърши, е можело да измени посочения извод на Първоинстанционния съд. Следователно четвъртото твърдение за нарушение е ирелевантно.

110 Ето защо споменатото твърдение за нарушение следва да бъде отхвърлено.

111 Следователно втората част от разгледаното правно основание е отчасти недопустима и отчасти неоснователна.

в) По третата част, изведена от грешка при прилагане на правото относно „действителното отражение на нарушението върху пазара“

i) Доводи на страните

- 112 RZB поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е позволил на Комисията да направи извод за наличието на действително отражение на нарушението върху пазара от простото „привеждане в действие“ на картела. Тази преценка противоречала на текста на Насоките и доказвала, че Първоинстанционният съд обърква „прилагането“ на споразуменията — условие за приложението на член 81 ЕО, с по-строгия критерий за „действителното отражение на нарушението върху пазара“, който е от значение за обосноваването на тежестта на нарушението. Решение по дело *Cascades/Комисия*, посочено по-горе, противоречало на подобна обосновка и представената от жалбоподателите икономическа експертна оценка показвала, че споразуменията относно основните продукти не са имали никакво отражение върху действително приложените условия.
- 113 ВА-СА счита, че конкретното въздействие на нарушението върху пазара е било оценено погрешно. Горепосочената икономическа експертна оценка показвала, че събраната не са имали такива последици за пазара.
- 114 По-нататък ВА-СА изтъква, че Първоинстанционният съд е нарушил принципите за събиране на доказателства при разглеждането на икономическата експертна оценка. Всъщност, като е изискал от подобна експертна оценка да засегне „всички потенциални последици от споразуменията за пазара“, Първоинстанционният съд надхвърлял онова, което е възможно да се изиска от една икономическа експертна оценка, предназначена да докаже неприлагането на споразуменията и липсата на причинно-следствена връзка между банковите кръгли маси и конкуренцията на пазара.
- 115 Комисията отбелязва, че икономическата експертна оценка, представена от банките, е засегнала само два банкови продукта, а не потенциалните последици от

споразумението за пазара. Във всеки случай дори частичното прилагане на споразумение, чиято цел е антиконкурентна, било достатъчно за отхвърляне на възможността да се направи извод за липса на отражение на посоченото споразумение върху пазара.

ii) Съображения на Съда

- 116 Следва да се посочи, че за да прецени тежестта на нарушението, Първоинстанционният съд не се е ограничил до това да установи привиждането на картела в действие.
- 117 Всъщност в точка 285 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд надлежно е посочил, че ценовият картел е имал конкретни последици върху пазара, като е отбелязал, че членовете на картела са взели мерки за обявяване на уговорените цени на клиентите, като са дали указания на служителите да ги използват като основа за преговори и като са следили за тяхното прилагане от конкурентите им и от собствените им отдели по продажбите.
- 118 По-нататък, в края на прегледа, направен в точки 289—294 от обжалваното съдебно решение, без да допуска грешка при прилагане на правото в точка 295 от посоченото решение Първоинстанционният съд стига до извода, че „[П]редвид многобройните безспорни примери за прилагане на споразуменията, описани в [спорното] решение, фактът, че в някои случаи споразуменията не са били спазени от една или повече банки, че банките не са успели да поддържат уговореното равнище на лихвите или да увеличат тяхната рентабилност, или че е съществувала конкуренция между тях от гледна точка на някои продукти, не е достатъчен, за да обезсили извода, че споразуменията са били приложени и [...] са имали последици за пазара“.
- 119 От това следва, че третата част от разгледаното правно основание трябва да бъде отхвърлена изцяло.

г) По четвъртата част, изведена от грешка при прилагане на правото относно преценката на „размера на съответния географски пазар“

i) Доводи на страните

120 RZB упреква Първоинстанционния съд, че в точки 308—313 от обжалваното съдебно решение не е разгледал довода, според който явно и безспорно ограниченият размер на територията на Република Австрия не допуска квалификацията на установеното нарушение като „особено тежко“. По-нататък обосновката, следвана в посочените точки 308—313, противоречала на текста на Насоките и на политиката на Комисията по вземане на решения.

121 Комисията оспорва твърденията на RZB.

ii) Съображения на Съда

122 Обратно на това, което поддържа RZB, Първоинстанционният съд не е пропуснал да се произнесе по довода, изведен от ограниченият размер на засегнатия географски пазар. Всъщност в точки 308—313 от обжалваното съдебно решение той изрично е изложил причините, поради които ограниченият размер на територията на Република Австрия допуска квалификацията на установеното нарушение като „особено тежко“.

123 Впрочем според постоянната съдебна практика Комисията разполага с широко право на преценка в областта на определянето на размера на глобите и не е обвързана от извършените от нея по-рано преценки (вж. Решение от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точки 209—213, както и Решение от 19 март 2009 г. по дело Archer Daniels Midland/Комисия,

С-510/06 Р, Сборник, стр. I-1843, точка 82). Следователно жалбоподателят не може да се позовава на политиката на Комисията по вземане на решения пред общностния съд.

124 Накрая нито Насоките, нито Регламент № 17 не забраняват разглеждането на съответния географски пазар в рамките на преценката на разглеждането на дадено нарушение да се ограничи до цялата или до част от територията на държава членка.

125 Ето защо четвъртата част от разглежданото правно основание трябва да бъде отхвърлена.

д) По петата част, изведена от грешка при прилагане на правото относно преценката на последиците от селективния характер на производството върху квалификацията на нарушението и от нарушение на задължението за мотивиране

і) Доводи на страните

126 RZB прави две твърдения за нарушение.

127 Първото твърдение за нарушение е изведено от това, че Първоинстанционният съд неправилно бил отхвърлил неговия довод, съгласно който квалификацията на нарушението като „особено тежко“ е несъвместима с избора на Комисията да преследва само някои от предприятията, участвали в нарушението.

128 Второто твърдение за нарушение е изведено от това, че Първоинстанционният съд бил нарушил своето задължение за мотивиране, като не е отговорил на доводите, съгласно които, от една страна, високото равнище на глобата противоречало на символичния характер на процедурата, насочена в крайна сметка към целия австрийски банков сектор, и от друга страна, водело до нарушения на конкуренцията, тъй като глобата е наложена само на 10 % от банките.

129 Комисията счита, че твърденията на жалбоподателя само преповтарят доводите, изложени пред Първоинстанционния съд.

ii) Съображения на Съда

130 С първото си твърдение за нарушение RZB се ограничава да възпроизведе доводите, които вече е изтъкнало пред Първоинстанционния съд, без точно да посочи грешката при прилагане на правото, която бил допуснал Първоинстанционният съд.

131 Впрочем следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика от член 225 ЕО, член 58, първа алинея от Статута на Съда и член 112, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник следва, че жалбата трябва точно да посочва пороците на решението, чиято отмяна се иска, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя такова искане. Жалба, която само повтаря или възпроизвежда буквално вече изложени пред Първоинстанционния съд правни основания и доводи, не отговаря на произтичащите от тези разпоредби изисквания за мотивиране. (вж. Решение от 3 март 2005 г. по дело *Biegi Nahrungsmittel* и *Commonfood*/Комисия, C-499/03 P, Recueil, стр. I-1751, точки 37 и 38, както и цитираната съдебна практика).

132 Поради това първото твърдение за нарушение трябва да бъде отхвърлено.

133 Що се отнася до второто твърдение за нарушение, свързано с липса на мотивация, следва да се припомни, че задължението на Първоинстанционния съд да мотивира своите решения, не би могло да се тълкува като включващо задължението той да отговаря в подробности на всеки изложен от жалбоподателя довод (вж. Решение от 6 март 2001 г. по дело Connolly/Комисия, С-274/99 Р, Recueil, стр. I-1611, точка 121, както и Решение от 9 септември 2008 г. по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия, С-120/06 Р и С-121/06 Р, Сборник, стр. I-6513, точка 91).

134 Като установява обаче в точка 315 от обжалваното съдебно решение, че Комисията оправдано е избрала като критерий за определяне на адресатите на спорното решение тяхното често участие в най-важните кръгли маси, без това да се противопоставя на квалификацията на нарушението като „особено тежко“, Първоинстанционният съд, който не е бил длъжен да разгледа другите доводи, станали поради това неоснователни, е изпълнил своето задължение за мотивиране.

135 Ето защо второто твърдение за нарушение трябва да бъде отхвърлено.

136 Следователно петата част от разглежданото правно основание е отчасти недопустима и отчасти неоснователна.

е) По шестата част, изведена от липсата на цялостна преценка на тежестта на нарушението

i) Доводи на страните

137 RZB упреква Първоинстанционния съд, че не е извършил цялостна преценка на тежестта на нарушението, като вземе предвид всички аспекти, споменати в Насоките, както и външните фактори, а именно икономическото значение на австрийския банков сектор, липсата на необходимост от възпиращо действие и селективния характер на производствата. То поддържа, че ако Първоинстанционният съд беше извършил такъв анализ, тогава той щял да посочи, че разглежданото нарушение не е можело да бъде квалифицирано като „особено тежко“.

138 Комисията счита, че тези твърдения не са основателни.

ii) Съображения на Съда

139 Обратно на поддържаното от RZB, Първоинстанционният съд не е пропуснал да се съобрази нито със значението на критериите, изрично посочени в Насоките, нито със значението на факторите, които не са посочени изрично в тях.

140 Всъщност при преценката на тежестта на нарушението Комисията трябва да взема предвид не само конкретните обстоятелства на разглеждания случай, но също и контекста, в който настъпва нарушението, и с оглед определяне на размера на глобата трябва да следи за възпиращия ефект на своето действие, преди всичко що се отнася до видовете нарушения, които са особено вредни за

постигане целите на Общността (вж. в този смисъл Решение по дело Archer Daniels Midland/Комисия, посочено по-горе, точка 63).

141 В обжалваното съдебно решение, в частност в точки 249, 250 и 254 от него, Първоинстанционният съд по-специално е приел с основание, че хоризонталният ценови картел е сред особено тежките нарушения, дори при липса на други ограничения на конкуренцията като разделяне на пазарите, и че подобен картел в толкова важен сектор като банковия, обхващащ широка гама банкови продукти и включващ преобладаващата част от икономическите оператори, по принцип не би могъл да избегне квалификацията като особено тежко нарушение независимо от неговия контекст (вж. в този смисъл Решение от 22 май 2008 г. по дело Evonik Degussa/Комисия и Съвет, C-266/06 P, точка 104).

142 По-нататък Първоинстанционният съд е разгледал и другите доводи на жалбоподателите, по-специално в точки 254—264 от обжалваното съдебно решение. В точка 264 той обаче е стигнал до извода, че те не са могли да поставят под въпрос заключението, че поради естеството си споразуменията от „мрежата Lombard“ са представлявали особено тежко нарушение.

143 При това положение и както бе посочено в точка 93 от настоящото решение, Първоинстанционният съд по никакъв начин не допуснал грешка при прилагане на правото в това отношение. Впрочем следва да се отбележи, че обратно на твърдението на RZB в прегледа си Първоинстанционният съд не е пропуснал да се съобрази с Насоките, които квалифицират като особено тежки нарушения и хоризонталните ценови картели, като установения в конкретния случай.

144 Ето защо шестата част от разгледаното основание е неоснователна.

ж) По седмата част, изведена от грешка при прилагане на правото относно извършеното от Комисията разпределяне на жалбоподателите по категории нарушения

145 В рамките на тази седма част жалбоподателите по същество посочват пет оплаквания.

i) Доводи на страните

146 С първото твърдение за нарушение, изведено от липсата на правно основание, от нарушението на принципите на лична отговорност, на пропорционалност на санкциите и на равенство поради включването в пазарния дял на централните институции на пазарните дялове на банките от децентрализираните сектори, Erste, RZB и ÖVAG по същество поставят под въпрос принципа на включването на пазарните дялове на съответните им децентрализирани сектори за целите на класирането в категории.

147 В това отношение те поддържат, на първо място, че в точки 356 и 373 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е счел, че включвайки в пазарния дял на централните институции посочените пазарни дялове за целите на изчисляването на глобата, Комисията не им е възложила отговорността за противоправното поведение на последните и ги е санкционирала единствено „за собственото им поведение“.

148 Подобно включване в действителност имало за резултат да им възложи отговорността за нарушенията, извършени от банките от техните децентрализирани сектори, доколкото положението на посочените сектори на пазара е взето предвид изцяло при изчисляването на глобата.

- 149 Поради това Erste, RZB и ÖVAG считат, че това включване трябвало да бъде преценено от гледна точка на критериите, които Съдът е установил относно възможността за възлагане на отговорността за нарушенията в рамките на група от дружества, а именно възможността за контрол на предприятието и съществуването на стопанска единица.
- 150 Комисията изтъква, че определящият критерий за целите на разпределянето в категории е сравняването на действителната мощ на пазара, която се основава върху стабилните отношения на децентрализираните банки с техните водещи дружества.
- 151 На второ място, Erste поддържа, че включването в пазарния дял на водещите дружества на пазарните дялове на около 70 австрийски спестовни банки нарушава член 15, параграф 2 от Регламент № 17 във връзка с точка 1, А, шеста алинея от Насоките. Всъщност тези разпоредби не позволявали на дадено предприятие да се припише пазарният дял на трети предприятия в същия сектор на дейност.
- 152 Erste и RZB изтъкват също, че подобно включване нарушава принципа на лична отговорност за извършването на нарушения на правото на конкуренция, както и принципа за пропорционалност на санкцията.
- 153 Накрая RZB и ÖVAG твърдят, че Първоинстанционният съд е нарушил и принципа на равенство. В това отношение RZB упреква Първоинстанционния съд, че е приравнил централните институции от децентрализираните сектори на големите централизираните банки за целите на класирането в категории. Първоинстанционният съд трябвало да разгледа дали не е следвало да се вземе само част от пазарните дялове от всеки съответен сектор, за да се отчете фактът, че когато участва в кръглите маси, дадена централна институция се ограничава до предаване на информация, доколкото тя не може да участва от името на банките и не може да дава указания по прилагане на евентуалните споразумения.

- 154 Комисията припомня, че включването на пазарните дялове в спорното решение не се основава върху специални изводи, свързани с действителното участие на децентрализираните банки в нарушението, а само на факта, че Комисията е санкционирала водещите дружества за тяхното собствено поведение. Тя добавя, че в конкретния случай не е била възлагана отговорност за никакво поведение на трети лица.
- 155 Що се отнася до RZB, Комисията подчертава, че наложените на водещите дружества глоби не надхвърлят максималния размер от 10 % от оборота на предприятието в съответствие с член 15 от Регламент № 17.
- 156 Следователно това било различно от хипотезата, при която било необходимо да се вземе предвид общият оборот на групата, ако водещото дружество и децентрализираните банки били разглеждани като една стопанска единица.
- 157 Накрая Комисията подчертава недопустимостта на довода, целящ разглеждане на пропорционалността на глобата, защото Съдът не можел, по съображения за справедливост, да замени със своята преценка преценката на Първоинстанционния съд.
- 158 С второто си твърдение за нарушение Erste и ÖVAG поддържат, че Първоинстанционният съд е нарушил правото им на защита, като е постановил в точка 369 от обжалваното съдебно решение, че направеното в изложението на възраженията посочване, че те били водещите дружества в сектора на спестовните банки и в този на популярните банки, било достатъчно за спазването на тяхното право на защита.
- 159 Освен това те поддържат, че Комисията не е трябвало да се задоволи само с едно общо твърдение и е трябвало да информира предприятията за изводите, които е възнамерявала да направи от всички факти относно нарушението, и в частност за намерението си да им припише пазарните дялове от децентрализирания им сектор.

- 160 С третото си твърдение за нарушение Erste, RZB и ÖVAG упрекат Първоинстанционния съд, че не е преценил правилно тяхната роля и функциите им в рамките на банковите обединения.
- 161 Erste оспорва преценката на Първоинстанционния съд, съдържаща се в точка 401 от обжалваното съдебно решение, според която то е имало за задача да „представява“ сектора на спестовните банки по време на банковите кръгли маси.
- 162 ÖVAG отбелязва, че обратно на постановеното от Първоинстанционния съд, то няма никаква възможност да ангажира автономните популярни банки и не формира с тях една стопанска единица.
- 163 RZB изтъква, че то не е разполагало с „по-голяма компетентност и по-добра информация“ спрямо другите банки от своя децентрализиран сектор, обратно на посоченото в точка 405 от обжалваното съдебно решение. Във всеки случай то поддържа, че изводите на Първоинстанционния съд относно връзките, които то е поддържало със своя децентрализиран сектор, не позволявали да му се припишат изцяло пазарните дялове на този сектор.
- 164 Накрая то отбелязва, че няма такава възможност като тази на големите банки, организирани йерархично, да причини вреди на частноправните субекти, и че не е в състояние да се възползва от спорните практики поради липса на значителен индивидуален пазарен дял и на участие в печалбите на банките от сектора.
- 165 С четвъртото си твърдение за нарушение Erste поддържа, че Първоинстанционният съд неправилно е потвърдил в точки 455 и 458 от обжалваното съдебно решение преценката на Комисията относно пазарните дялове, притежавани преди или след неговото сливане с GiroCredit. То смята, че е трябвало да бъде класирано в по-ниска категория.

- 166 Така Първоинстанционният съд бил допуснал грешка при прилагане на правото в точка 457 от обжалваното съдебно решение, като постановил, че при класирането Erste оставало в първата категория. Първоинстанционният съд нарушил и принципите на равно третиране и на пропорционалност, като с оглед на класирането в категории не направил разграничение между притежаването на пазарни дялове от 30 % и от 17 %.
- 167 Комисията изтъква, че е можела да класира Erste в първа категория след сливането с GiroCredit, какъвто и да е точният пазарен дял. Впрочем тя твърди, че доводът, изведен от това, че Комисията отчела два пъти пазарните дялове и поведението на ЕО, е недопустим, защото в действителност Erste цели само преразглеждане на фактическите обстоятелства.
- 168 С петото си твърдение за нарушение ÖVAG поддържа, че като приел в точка 401 от обжалваното съдебно решение, че жалбоподателят е играл роля на представител на автономните популярни банки „в най-важните събрания на кръглите маси“, Първоинстанционният съд е изопачил фактите. Що се отнася до ÖVAG, обменът на сведения, както и дейностите като координатор и представител на децентрализираните популярни банки, никога не били доказани.
- 169 Освен това Първоинстанционният съд неправилно се позовал на решение на австрийския Конституционен съд от 23 юни 1993 г., представено от Комисията, за да обоснове включването в пазарния дял на ÖVAG на пазарните дялове на банките от сектора (точки 392—401 от обжалваното съдебно решение). Така той или направил установяване на фактите, чиято неточност произтичала от преписката, или изопачил доказателствата. При всяко положение той надхвърлил свободата на преценка, с която е разполагал. В писмената си реплика ÖVAG специално подчертава наличието на изопачаване на доказателства от Първоинстанционния съд, изтъквайки, че това изопачаване подлежи на контрол от Съда.
- 170 Накрая ÖVAG поддържа, че Първоинстанционният съд не е разгледал изрично неговото положение, обратно на направеното относно Erste и RZB и съответните им сектори.

171 Комисията отбелязва липсата на обяснения от страна на жалбоподателя и иска отхвърляне на твърдението за нарушение. Що се отнася до позоваването на решението на австрийския Конституционен съд, Комисията оспорва наличието на каквото и да е изопачаване.

ii) Съображения на Съда

172 Що се отнася до първото твърдение за нарушение, както е установил Първоинстанционният съд в точки 355—357 от обжалваното съдебно решение, включването от Комисията на пазарните дялове на банките от децентрализираните сектори не представлява възлагане на отговорността за неправомерното им поведение на водещите дружества.

173 Всъщност първият подход трябва да се различава от втория, тъй като той цели да гарантира, както счита Първоинстанционният съд, че равнището на глобите, наложени на водещите дружества, отразява по адекватен начин тежестта на тяхното собствено неправомерно поведение, в случая съществената роля, която са имали в рамките на различните единици като представители на банките от децентрализираните сектори, включително за защитата на интересите на тези банки, и като центрове на взаимен обмен на информация — роля, която е показател за тяхното фактическо влияние върху поведението на децентрализираните банки.

174 За преценяване тежестта на поведението трябва в съответствие с точка 1, А, четвърта и шеста алинея от Насоките да се вземат предвид ефективният икономически капацитет на предприятията да нарушат конкуренцията и тяхната специфична тежест и поради това действителното отражение на тяхното неправомерно поведение върху конкуренцията.

175 Първоинстанционният съд обаче не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е счел, че това налага да се вземат предвид и стабилните структурни връзки, които поддържат водещите дружества с банките от децентрализираните сектори, по-конкретно под формата на представителство и на обмен на информация, тъй

като поради тези връзки действителната икономическа мощ на посочените дружества, и следователно възможността да засегнат конкуренцията, може да бъде по-голяма, отколкото представената посредством оборота им.

176 Ако пазарните дялове на децентрализираните образувания не се вземат предвид, би възникнал риск да не се осигури възпиращото действие на глобата — общо изискване, от което, както следва от точка 1, А четвърта алинея от Насоките, трябва да се ръководи Комисията при изчисляването на размера на глобата.

177 От гореизложеното следва, че Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото при преценката на класирането в категории, като е постановил в точка 357 от обжалваното съдебно решение, че Комисията е приела личното поведение на водещите дружества и не им е възложила отговорност за неправомерното поведение на банките от техните сектори.

178 Ето защо жалбоподателите не могат да се позовават на неспазване на принципите на лична отговорност, на пропорционалност на санкциите и на равенство, както и на точка 1, А, шеста алинея от Насоките.

179 Ето защо първото твърдение за нарушение от седмата част на разглежданото правно основание трябва да бъде отхвърлена.

180 Що се отнася до второто твърдение за нарушение, то следва да се отхвърли в самото начало.

181 Всъщност Съдът вече е постановил, че с изричното посочване от Комисията в нейното изложение на възраженията, че тя ще прецени дали следва да се наложат глоби на засегнатите предприятия и с оповестяването на основните

фактически и правни обстоятелства, които могат да доведат до налагане на глоба, каквито са тежестта и продължителността на предполагаемото нарушение и фактът, че то е извършено „умишлено или по непредпазливост“, тя изпълнява своето задължение за зачитане на правото на предприятията да бъдат изслушани. Така тя им дава необходимите елементи, за да се защитят не само срещу установяване на нарушението, а и срещу обстоятелството, че им се налага глоба (вж. Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 428 и цитираната съдебна практика).

182 Що се отнася до размера на евентуалните глоби, постоянната съдебна практика посочва, че да се предоставят такива данни, докато на предприятията не е дадена възможност да изразят становищата си по приетите срещу тях възражения, би означавало да се предопредели по неподходящ начин решението на Комисията (вж. Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 434 и цитираната съдебна практика).

183 Ето защо Първоинстанционният съд основателно е счел в точка 369 от обжалваното съдебно решение, че тези условия са били изпълнени в конкретния случай, тъй като Комисията е посочила в изложението на възраженията, че Erste, RZB и ÖVAG са били водещите предприятия в съответните им сектори и че така подобно посочване е било достатъчно за спазването на правото на защита на жалбоподателите.

184 Що се отнася до третото твърдение за нарушение, следва да се отбележи, че в точки 389—408 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е разгледал преценката на фактическите обстоятелства, извършена от Комисията в спорното решение относно ролята на централните институции на дружествата жалбоподатели.

185 Жалбоподателите целят в действителност само преразглеждане на фактическите обстоятелства, които не могат да бъдат обсъждани в рамките на производство по обжалване.

186 Ето защо третото твърдение за нарушение следва да бъде отхвърлено.

187 Що се отнася до четвъртото твърдение за нарушение, съгласно което Erste поддържа, че Първоинстанционният съд неправилно е продължил да го класира в първа категория и по този начин е нарушил принципите на равно третиране и на пропорционалност, следва е да се припомни, че ако в производство по обжалване Съдът не може, по съображения за справедливост, да замени със своята преценка преценката на Първоинстанционния съд, който при произнасянето си упражнява пълен съдебен контрол върху размера на глобите, наложени на предприятията за извършени от тях нарушения на общностното право, то упражняването на тази компетентност на Първоинстанционния съд не може да води при определянето на размера на тези глоби до дискриминация между предприятията, които са участвали в споразумение или в съгласувана практика, противоречаща на член 81, параграф 1 ЕО (Решение от 25 януари 2007 г. по дело *Salzgitter Mannesmann/Комисия*, C-411/04 P, Сборник, стр. I-959, точка 68 и цитираната съдебна практика).

188 В точка 457 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е разгледал твърдението на Erste по следния начин:

„Що се отнася до твърдението за нарушение, съгласно което пазарният дял на [групата] ВА, който е достигал до 12%—13%, е бил включен по погрешка в пазарния дял от 30%, който [спорното] решение отнася към образуване, състоящо се от водещото дружество и спестовните банки, трябва да се посочи, че ако се извади пазарният дял на [групата] ВА, оставащият пазарен дял от 17%—18% отново би обосновал класирането в първата категория, тъй като той определено е по-близо до ориентировъчната стойност от 22%, отколкото до тази от 11%, която се отнася към втората категория. Следователно това твърдение за нарушение трябва бъде отхвърлено в рамките на контрола за законосъобразност на решението на Комисията, тъй като дори да се предположи, че е основателно, то не би могло да постави под въпрос разпоредителната част на [спорното] решение. Впрочем Първоинстанционният съд счита, упражнявайки пълен съдебен контрол, че с оглед определяне на подходящ размер на глобата класирането на Erste в първата категория е обосновано“.

189 В това отношение следва да се уточни, че по въпроса за разпределянето на членовете на картела в няколко категории, водещо до общо определяне на началния размер за предприятията от една и съща категория, Първоинстанционният съд постановява следното в точка 424 от обжалваното съдебно решение:

„В конкретния случай Комисията не е определила точни прагове за петте категории, които е установила, а е посочила в писмените си защиты „ориентировъчни стойности“, около които се разполагат пазарните дялове на предприятията, класирани в една и съща категория. Разликите между тези ориентировъчни стойности са последователни и обективно обосновани, що се отнася до категориите от първа до четвърта. Всъщност ориентировъчната стойност на всяка една категория от втора до четвърта съответства на половината от стойността на по-високата категория и това се отнася и за съответния начален размер“.

190 От преписката следва, че в конкретния случай категориите са определени в зависимост от пазарните дялове, притежавани от всяко дружество, а ориентировъчните стойности са определени съответно на около 22 %, около 11 %, около 5,5 %, около 2,75 % и по-малко от 1 % за последната категория.

191 Ето защо Първоинстанционният съд основателно е постановил, че какъвто и да е бил действителният пазарен дял на Erste, а именно 17 %—18 % или 30 %, той се намира над ориентировъчната стойност от 22 %, която води до класиране на дружеството в първа категория.

192 Впрочем съдържанието на Насоките относно размера на глобите, които могат да бъдат налагани на предприятията — членове на даден картел, не определя метод за аритметично изчисление на посочените глоби (вж. в този смисъл Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 266 и цитираната съдебна практика).

193 От това следва, че Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е продължил да класира Erste в първа категория, упражнявайки пълната си юрисдикция.

- 194 Ето защо четвъртото твърдение за нарушение от седмата част на разглежданото правно основание трябва да бъде отхвърлено.
- 195 Що се отнася до петото твърдение за нарушение, на първо място, следва да се отхвърли доводът на ÖVAG, съгласно който Първоинстанционният съд не бил разгледал неговото положение.
- 196 Всъщност в точки 389—408 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е разгледал в тяхната цялост отношенията, съществуващи между водещите дружества и техния децентрализиран сектор, и по-конкретно в точка 400 от посоченото решение е установил по отношение на ÖVAG, че то е потвърдило, че предоставя на банките от неговия сектор услуги, съответстващи на функциите, които тези организации не са могли да поемат сами поради малкия си размер и поради липсата на ресурси.
- 197 Що се отнася до решението на австрийския Конституционен съд, Първоинстанционният съд в точка 393 от обжалваното съдебно решение напомня обстоятелствата по сезирането на този съд и анализира направеното от него описание на ролята на централните институции и на техните връзки с децентрализираните банки. Първоинстанционният съд по-специално отбелязва, че според Конституционния съд в течение на много десетилетия се е развила тясно свързана мрежа от права и задължения, което важи както за сектора „Raiffeisen“, за който се отнасяло неговото решение, така и за популярните и за спестовните банки.
- 198 В този контекст следва да се отбележи, че направените от ÖVAG твърдения за установяване на неточни факти, за изопачаване на доказателства и за надхвърляне на свободата на преценка представляват поставяне под въпрос на преценка на Първоинстанционния съд на фактически обстоятелства, които са изложени в доказателство, представено от страна по делото.
- 199 Впрочем единствено Първоинстанционният съд може да преценява стойността, която следва да се признае на представените пред него доказателства, като тази преценка не представлява правен въпрос, освен в случай на изопачаване на

доказателствата, който в това си качество подлежи на контрол от Съда (вж. Решение от 21 септември 2006 г. по дело Technische Unie/Комисия, C-113/04 P, Recueil, стр. I-8831, точка 83 и цитираната съдебна практика).

200 В това отношение е достатъчно да се посочи, че ÖVAG не представя доказателства, разкриващи наличието на твърдяното по-конкретно от него изопачаване.

201 Същото се отнася и за изопачаването, което жалбоподателят упреква Първоинстанционния съд, че е допуснал в точка 401 от обжалваното съдебно решение.

202 Ето защо петото твърдение за нарушение от седмата част на разглежданото правно основание трябва да се отхвърли в неговата цялост.

203 Следователно и седмата част от разглежданото правно основание трябва да бъде отхвърлена в нейната цялост, а оттам и цялото правно основание, изведено от грешки при прилагане на правото при преценката на тежестта на нарушението.

2. По правното основание, изведено от грешки при прилагане на правото, от липса на мотиви и от изопачаване на доказателства, що се отнася до наличието на смекчаващи обстоятелства

204 Това правно основание се разделя по същество на три части.

а) По първата част, изведена от грешки при прилагане на правото, от изопачаване и от противоречие в мотивите относно пасивното поведение на ÖVAG

і) Доводи на страните

205 ÖVAG критикува обжалваното съдебно решение, доколкото Първоинстанционният съд е отхвърлил всички твърдения за нарушения, свързани с неотчитането на смекчаващи обстоятелства.

206 С първото си твърдение за нарушение ÖVAG упреква Първоинстанционния съд, че се е ограничил до възпроизвеждане на текста на Насоките, без да разгледа обстоятелствата по делото, и по-конкретно неговата особена роля в рамките на „клуб Lombard“.

207 Във второто си твърдение за нарушение ÖVAG счита, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото в точка 483 от обжалваното съдебно решение, като е основал своята преценка върху критерия за участието на банките в кръглите маси, който е бил използван също в рамките на разпределянето на банките в категории. При това положение Първоинстанционният съд съединил въпроса за разпределянето на банките според тяхната мощ на пазара с въпроса за признаването на смекчаващо обстоятелство. Жалбоподателят обаче счита, че признаването на смекчаващо обстоятелство не можело да зависи от „спорадичния“ характер на участието на дадено предприятие в събранята. Всъщност Насоките задължавали Комисията да извърши диференцирана преценка на ролите, а не манихейско представяне тип „всичко или нищо“.

208 В третото си твърдение за нарушение ÖVAG се позовава на изопачаване на доказателствата, което Първоинстанционният съд извършил в изложението и фактическите обстоятелства, произтичащи от преписката, свързани с неговото участие в картела. Всъщност то никога не било твърдяло, че се е дистанцирало от картела, а постоянно подчертавало своята скромна роля в него (точка 484 от обжалваното съдебно решение).

- 209 С четвъртото си твърдение за нарушение, изведено от противоречие в мотивите ÖVAG отбелязва, че анализът в точки 485 и 486 от обжалваното съдебно решение е противоречив, доколкото то е квалифицирано като „голяма банка“ и като „представител на сектор“, макар Комисията да не е извършила никаква проверка в неговите помещения, жалбоподателят да не е бил част от „ограничения кръг банки“ и той да е участвал само в ограничен брой събрания.
- 210 Комисията счита, че тези твърдения за нарушения са ирелевантни поради простия факт, че Съдът не може по съображения за справедливост да замени със своята преценка преценката на Първоинстанционния съд.
- ii) Съображения на Съда
- 211 Като се позовава в точки 482 и 486 от обжалваното съдебно решение на съдебната практика, свързана, от една страна, с обстоятелствата, които са от естество да разкрият пасивната роля на дадено предприятие в рамките на картела, и от друга страна, с участието на дадено предприятие в едно или повече събрания, и като разглежда в точки 483—485 и 487—489 от обжалваното съдебно решение начина, по който Комисията е отчела поведението на всяко от предприятията, Първоинстанционният съд не се е ограничил само да възпроизведе Насоките, а напротив, извършил е обстоен преглед на доказателствата, на които се е позовало ÖVAG.
- 212 Ето защо първото твърдение за нарушение от първата част трябва да бъде отхвърлено.
- 213 Що се отнася до грешката при прилагане на правото, която бил допуснал Първоинстанционният съд в точка 483 от обжалваното съдебно решение, следва да се напомни, че Съдът е постановил, че отговорността на определено предприятие поради нарушение на член 81, параграф 1 ЕО може да бъде валидно приета, когато предприятието е участвало в срещите, знаейки за техния предмет, макар и впоследствие да не е прилагало една или друга от договорените по време на тези срещи мерки (вж. Решение от 15 октомври 2002 г. по дело

Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точка 509).

- 214 Първоинстанционният съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 483 от обжалваното съдебно решение, че Комисията е решила да адресира спорното решение до банките поради честото им участие в най-важните кръгли маси.
- 215 По същия начин, обратно на твърдяното от ÖVAG, посоченият критерий е различен от използвания за разпределяне на банките в категории. Всъщност в последната хипотеза възприетият критерий е посоченият в точка 1, А, шеста алинея от Насоките относно икономическата мощ на банките.
- 216 Като постановява в точка 487 от обжалваното съдебно решение, че диференциацията между банките, която е можела да се дължи на ролите им в кръглите маси, „вече е била взета предвид в рамките на разпределението на банките в различни категории“, Първоинстанционният съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото. Всъщност, преди да направи този извод, той сравнява банките, които са имали по-важна роля в рамките на кръглите маси и тяхната позиция на пазара, за да установи, че става дума за едни и същи банки.
- 217 Ето защо второто твърдение за нарушение от първата част на разглежданото правно основание трябва да бъде отхвърлено.
- 218 Що се отнася до третото твърдение за нарушение, следва да се посочи, че жалбоподателят не представя никакво доказателство, което е от естество да установи наличието на изопачаване на доказателства.

219 Следователно това трето твърдение за нарушение от първата част на разглежданото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

220 Що се отнася до четвъртото твърдение за нарушение, следва да се посочи, както отбелязва Комисията, че твърденията на жалбоподателя са изтъкнати като смекчаващи обстоятелства за първи път на етапа на обжалването.

221 Според постоянната съдебна практика да се позволи на страна да изтъкне за първи път пред Съда правно основание, на което не се е позовала пред Първоинстанционния съд, би означавало обаче да ѝ се позволи да сезира Съда, чиито правомощия в сферата на обжалването са ограничени, със спор с по-широк обхват от този, който е бил разгледан от Първоинстанционния съд. Следователно в рамките на обжалването правомощията на Съда се свеждат до преглед на преценката от страна на Първоинстанционния съд на изложените пред него правни основания съд (вж. по-специално Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 165).

222 Следователно тези твърдения са недопустими на етапа на обжалването.

223 Ето защо първата част от разглежданото правно основание трябва да бъде отхвърлена в нейната цялост.

б) По втората част, изведена от грешка при прилагане на правото относно участието на органите на публична власт в банковите кръгли маси

i) Доводи на страните

- 224 ВА-СА поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е пропуснал в точка 505 от обжалваното съдебно решение да вземе предвид участието на органите на публична власт като смекчаващо обстоятелство.
- 225 Всъщност от решенията на Комисията и от практиката на Съда следвало, че толерирането на дадено поведение от националния законодателен орган или от властите представлява смекчаващо обстоятелство и обосновава намаляването на размера на глобата независимо от големината на засегнатите предприятия.
- 226 В частност ВА-СА упреква Първоинстанционния съд, че е постановил в точка 505 от обжалваното съдебно решение, че толерирането на нарушението от страна на органите на публична власт не може да бъде взето предвид „по-специално с оглед средствата, с които разполагат банките, за да се сдобият с точна и вярна юридическа информация“. От една страна, това условие не съответствало на практиката на Съда, в частност на Решение от 9 септември 2003 г. по дело, CIF (C-198/01, Recueil, стр. I-8055, точка 57). От друга страна, подобно условие пораждало дискриминация в ущърб на някои предприятия в зависимост от техния предмет на дейност.
- 227 Комисията счита, на първо място, че тези твърдения са недопустими поради това, че те се състоят в повторение на изложените пред Първоинстанционния съд факти. При условията на субсидиарност посочените твърдения били неоснователни.

ii) Съображения на Съда

228 В точка 505 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд отбелязва следното:

„Що се отнася до участието на някои органи на публична власт ([австрийската национална банка], министерството на финансите и Wirtschaftskammer) в събранията, доводите, изтъкнати от жалбоподателите, не са достатъчни, за да обосноват основателно съмнение, че кръглите маси представляват нарушение от гледна точка на общностното право на конкуренцията. Макар да не е изключено, че при определени обстоятелства национална правна уредба или поведение на националните органи може да представляват смекчаващи обстоятелства (вж. по аналогия Решение по дело CIF, точка 258 по-горе, точка 57), одобряването или толерирането на нарушението от страна на австрийските власти не може да се вземе предвид на това основание в конкретния случай, по-специално с оглед средствата, с които разполагат банките, за да се сдобият с точна и вярна юридическа информация“.

229 Първото изречение от посочената точка представлява фактическа преценка на Първоинстанционния съд, която не може да се поставя под въпрос на етапа на обжалването.

230 Що се отнася до второто изречение от посочената точка, следва веднага да се посочи, че Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото.

231 От една страна, обратно на твърдяното от ВА-СА, в Решение по дело CIF, посочено по-горе, отправеният преюдициален въпрос в рамките на член 81 ЕО се е отнасял до ролята на националния орган по закрила на конкуренцията, когато картелът е наложен или поставен в по-благоприятно положение от национална законова разпоредба, която го легитимира или подсилва неговите последици. Съдът е постановил в точка 57 от това решение, че „при определяне на равнището на санкцията поведението на засегнатите може да бъде разглеждано в светлината

на смекчаващото обстоятелство, което би представлявала националната правна рамка“. Следователно Решение по дело CIF изобщо не засяга участието на органите на публична власт в картела.

232 Наред с това, както подчертава генералният адвокат в точка 404 от заключението си, австрийският закон, който позволявал на банковите институции да се съгласуват, е бил отменен най-късно на 1 януари 1994 г., т.е. една година преди обхванатия от спорното решение период на нарушението.

233 От друга страна, ВА-СА не може да се позовава на нарушение на принципа на равенство. Всъщност Съдът многократно е постановявал, че по-ранната практика на Комисията не служи като правна уредба на глобите в областта на конкуренцията, и че решенията по други преписки имат насочващ характер за наличието на дискриминация (вж. Решение от 21 септември 2006 г. по дело JCB Service/Комисия, C-167/04 P, Recueil, стр. I-8935, точка 205).

234 От гореизложеното следва, че направените от ВА-СА твърдения за нарушения, и следователно втората част от разглежданото правно основание, трябва да се отхвърлят.

в) По третата част, изведена от грешка при прилагане на правото, що се отнася до публичността на събранията

i) Доводи на страните

235 ВА-СА поддържа, че в точка 506 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е отчетел, че кръглите маси са общоизвестни, за да намали глобата му.

- 236 На първо място, Първоинстанционният съд нарушил принципите за събиране на доказателства, като не е разгледал по същество документите, представени от ВА-СА, доказващи общоизвестността на целта и на съдържанието на кръглите маси.
- 237 На второ място, Първоинстанционният съд възпроизвел погрешно изложението на фактите на ВА-СА, доколкото последното не поддържало изрично, че общоизвестността на кръглите маси доказва тяхната законосъобразност.
- 238 На трето място, Първоинстанционният съд надхвърлял това, което е възможно да се изисква, като е счел, че общественото мнение трябва съвършено да познава разговорите в рамките на кръглите маси, за да е възможно намаляване на глобата.
- 239 Комисията счита, че тези твърдения са недопустими и при условията на евентуалност неоснователни. Тя смята, че не съществува съдебна практика, според която участниците в даден картел биха могли да считат, че техните практики са законосъобразни поради това, че определено поведение е общоизвестно. Ако беше така, тогава щеше да е достатъчно да се оповестят някои практики, за да се избегнат парични санкции. В това отношение Първоинстанционният съд ясно разкривал, че общоизвестността не е определяща.

ii) Съображения на Съда

- 240 Що се отнася до първите две твърдения, те следва да бъдат отхвърлени, тъй като ВА-СА не е представило необходимите данни, за да се провери дали има изопачаване на доказателствата, които Първоинстанционният съд е поставил в основата на изводите, направени в точка 506 от обжалваното съдебно решение.

241 Относно третото твърдение следва да се посочи, че Първоинстанционният съд не е приел, че обществото е трябвало свършено да познава картелите, а само, че картелът е трябвало да бъде обществено познат в целия си мащаб. Ето защо посоченото твърдение трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

242 От гореизложеното следва, че третата част от настоящото правно основание трябва да бъде отхвърлена, както и следователно цялото правно основание, изведено от грешки при прилагане на правото, от липса на мотиви и от изопачаване на доказателства, що се отнася до съществуването на смекчаващи обстоятелства.

3. По правното основание, изведено от нарушение на Известието относно сътрудничеството

243 Това правно основание по същество се разделя на две части.

а) По първата част, изведена от това, че Първоинстанционният съд не е преценил правилно свободата на преценка на Комисията

і) Доводи на страните

244 ВА-СА поддържа, че Първоинстанционният съд не е преценил правилно свободата на преценка, с която разполага Комисията в рамките на прилагането на Известието относно сътрудничеството, както и рамките на своя съдебен контрол.

245 Всъщност точка Г от Известието относно сътрудничеството не предоставяла никакво право на преценка на Комисията, що се отнася до въпросите дали, от една страна, предоставената от предприятието информация е улеснила задачата на Комисията, и от друга страна, дали на предприятието, което е сътрудничило, трябва да бъде предоставено намаление на глобата. Позоваването на Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, също не било от естество да обоснове наличието на неограничено право на преценка на Комисията. Освен това, обратно на постановеното от Първоинстанционния съд в точка 532 от обжалваното съдебно решение, преценката на сътрудничеството на дадено предприятие била обхваната от пълната юрисдикция на Първоинстанционния съд.

246 Комисията счита, че твърденията на ÖVAG са неправилни.

ii) Съображения на Съда

247 В самото начало следва да се отхвърли първата част от настоящото правно основание.

248 Всъщност в точка 394 от Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, Съдът е постановил, че Комисията разполага с право на преценка, за да оцени дали информацията или документите, представени доброволно от предприятията, са улеснили задачата ѝ и дали следва да признае на предприятията намаляване на основание на дял Г, точка 2 от Известието относно сътрудничеството.

249 Ето защо Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил в точка 532 от обжалваното съдебно решение, че подобна оценка на Комисията може да бъде предмет единствено на ограничен контрол.

250 Следователно първата част от разглежданото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователна.

б) По втората част, изведена от грешка при прилагане на правото при приложението на Известието относно сътрудничеството

и) По първото твърдение за нарушение, изведено от грешка при прилагане на правото, що се отнася до изискването за привнасяне на „Добавена стойност“ от сътрудничеството, и от нарушение на принципа на равно третиране

— Доводи на страните

251 RZB и ВА-СА поддържат по същество, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил в точка 553 от обжалваното съдебно решение, че Комисията е можела да изисква сътрудничеството да носи „Добавена стойност“, за да позволи намаляване на размера на глобата.

252 ВА-СА изтъква също, че Първоинстанционният съд е нарушил принципа на равно третиране, като е използвал този критерий. Зачитането на посочения принцип трябвало да доведе до по-значително намаляване на размера на глобата му, доколкото неговото сътрудничество е било по-важно и надхвърлящо като качество сътрудничеството на другите банки.

— Съображения на Съда

- 253 Тъй като първият довод само възпроизвежда същия довод, развит пред Първоинстанционния съд, той е недопустим в рамките на производството по обжалване.
- 254 Що се отнася до втория довод, следва да се напомни, че в рамките на производството по обжалване Съдът, от една страна, упражнява контрол за това в каква степен Първоинстанционният съд е отчетел по правилен от гледна точка на правото начин основните фактори за преценка на тежестта на дадено поведение в контекста на член 81 ЕО и член 15 от Регламент № 17, а от друга страна, проверява дали Първоинстанционният съд се е произнесъл надлежно по всички изложени от жалбоподателя доводи, свързани с отмяната или намаляването на глобата (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 244 и цитираната съдебна практика).
- 255 За сметка на това, що се отнася до степента на намаляване на глобата, Съдът не може да замени със своята преценка преценката на Първоинстанционния съд, който се произнася при упражняване на пълната си юрисдикция (вж. в този смисъл Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 245).
- 256 В това отношение следва да се отбележи, че в точки 553—557 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е разгледал и след това е посочил, че добавената стойност на документите, представени от жалбоподателите, не обосновава по-голямо намаляване на размера на глобите. Подобна преценка на фактическите обстоятелства е от компетентността единствено на Първоинстанционния съд, която Съдът не може съгласно вече напомнената в настоящото решение практика да замени със своята на етапа на обжалването.
- 257 Следователно това твърдение за нарушение трябва да бъде обявено за недопустимо, доколкото има за предмет преразглеждане на намаляването на глобата.

ii) По второто твърдение за нарушение, изведено от грешки при прилагане на правото в рамките на преценката на степента на сътрудничеството на предприятията, от нарушение на принципите на равно третиране, на защита на оправданите правни очаквания, на зачитане на правото на защита и от непълнота на мотивите

258 Второто твърдение за нарушение по същество се разделя на шест части.

— По първата част от второто твърдение за нарушение

Доводи на страните

259 С първия си довод, изведен от противоречие в мотивите, RZB поддържа, че Първоинстанционният съд се е въздържал да направи извод от това, че някои от представените пред Комисията отговори са били не само доброволни (точка 542 от обжалваното съдебно решение), но и са надхвърляли информацията, изискана от нея (точка 552 от обжалваното съдебно решение).

260 С втория си довод RZB изтъква, че позицията, развита в точка 541 от обжалваното съдебно решение, позволява на Комисията да отпрати до предприятията, които счита, че принадлежат към даден картел, искания за информация, формулирани с много общи изрази, пораждащи последици за предприятията, които не им отговорят. Тогава Комисията упражнявала непреодолима принуда върху тези предприятия, отправяйки им прости стандартни въпроси, които ги карат да свидетелстват срещу себе си. Подобна обосновка нарушавала правото на защита, както то е установено в Решение от 18 октомври 1989 г. по дело Orkem/Комисия (374/87, Recueil, стр. 3283, точка 32).

- 261 RZB уточнява, че тази съдебна практика не се поставя под въпрос от правилото, установено от Съда в Решение от 29 юни 2006 г. по дело Комисия/SGL Carbon (С-301/04 Р, Recueil, стр. I-5915, точка 48), защото поставените въпроси са били по-добре насочени и по-конкретни, отколкото в настоящото дело.
- 262 Според Комисията RZB не зачита факта, че тя може да взема предвид информацията, произтичаща от доброволно сътрудничество по смисъла на Известието относно сътрудничеството, само ако последната улеснява нейната задача при установяването и санкционирането на нарушението и създава среда за истинско сътрудничество. Информацията, представена от RZB, обаче описвала единствено историческия контекст на „мрежата Lombard“ и съдържанието на събранията на картела — информация, която Комисията вече притежавала. Следователно необходимата „добавена стойност“ липсвала.
- 263 Освен това Комисията подчертава, че към момента, в който е разпитвала жалбоподателите, е била информирана, че всички банкови продукти са били разглеждани по време на много кръгли маси и че тези кръгли маси са се включвали в мрежа, така че рамката на нарушението, а оттам и предметът на разследването, са били ясно определени, по-специално що се отнася до участвалите в кръглите маси предприятия, естеството на нарушението и предмета на споразуменията.
- 264 Накрая Комисията уточнява, че въпросите засягали всички кръгли маси, провеждани редовно, така че предприятията не е трябвало да избират или да оценяват събранията, които могли да представляват нарушения на член 81 ЕО.

Съображения на Съда

- 265 Що се отнася до първия довод, обратно на поддържаното от RZB, Първоинстанционният съд не си противоречи, когато приема в точка 542 от обжалваното съдебно решение, че „от съображение 546 от [спорното] решение следва [...], че Комисията е признала доброволния характер на отговорите на въпросите

относно съдържанието на съглашателските събрания“, и в точка 552 от посоченото решение, че „[К]омисията признава в съображение 553 от [спорното] решение, че в общото изложение на фактите банките доброволно са представили информация, надхвърляща поисканата от тях“.

266 Всъщност първият извод се отнася до представянето на документи и на информация в рамките на искането за предоставяне на информация, изпратено от Комисията до банките на 21 септември 1998 г. в хода на процедурата, предвидена в член 11, параграфи 2—4 от Регламент № 17.

267 За сметка на това вторият извод засяга общото изложение на фактите, представено от банките по време на предварителната процедура, но след техните отговори на горепосоченото искане за предоставяне на информация.

268 Впрочем в точка 545 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд основателно е постановил, че „във всеки случай щяло да бъде същото в случай на различна преценка на доброволния характер на представянето на [тези] документи“, след като Комисията вече била допуснала намаляване на глобите с 10 %.

269 Ето защо първият довод от първата част на второто твърдение за нарушение трябва да бъде отхвърлен.

270 Що се отнася до втория довод относно зачитането на правото на защита, следва да се припомни, че зачитането на правото на защита във всяко производство, което би могло да приключи с налагане на санкции, по-специално с глоби или периодични имуществени санкции, е основен принцип на общественото право, който трябва да се спазва, дори да става дума за административно производство (вж. Решение от 29 юни 2006 г. по дело SGL Carbon/Комисия, C-308/04 P, Recueil, стр. I-5977, точка 94).

- 271 Дори Комисията да е в правото си — за да запази полезното действие на член 11, параграфи 2 и 5 от Регламент № 17 — да задължи предприятието да предостави цялата необходима информация относно факти, с които тя може да е запозната, и при необходимост да ѝ предостави намиращите се у него документи, свързани с тях, макар те да могат да послужат за установяване по отношение на него или на друго предприятие на съществуването на антиконкурентно поведение, тя обаче не може посредством решение, с което се отправя искане за предоставяне на информация, да накърни правото на защита, признато на предприятието (Решение Orkem/Комисия, посочено по-горе, точка 34).
- 272 В конкретния случай обаче е достатъчно да се посочи, че Комисията никога не е приемала „решение“ по смисъла на член 11, параграфи 2 и 5 от Регламент № 17. В резултат на това трябва да бъде отхвърлен доводът, изведен от това, че в точка 541 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не бил спазил съдебната практика, установена с Решение по дело Orkem/Комисия, посочено по-горе.
- 273 Следователно вторият довод трябва да бъде отхвърлен, а оттук също и първата част от второто твърдение за нарушение в нейната цялост.

— По втората част от второто твърдение за нарушение, изведена от грешки при прилагане на правото в рамките на преценката на общото изложение на фактите

Доводи на страните

- 274 На първо място, RZB и ВА-СА поддържат, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е счел в точка 556 от обжалваното съдебно решение, че контекстуалните обяснения, свързани с практики, противоречащи на правото на конкуренция, не могат да бъдат разглеждани като сътрудничество в процедурата по смисъла на Известието относно сътрудничеството, с мотива, че те могат да представляват средство за защита за предприятията. Според ВА-СА не съществува никаква правна норма, съгласно която даден документ, който страните използват с оглед на своята

защита, не може в същото време да предостави на Комисията ценна и полезна информация по същество, която допринася за установяването на нарушението.

275 На второ място, RZB изтъква, че анализът на Първоинстанционния съд е неправилен, защото доводите на Комисията противоречали на собствените ѝ решения. В това отношение жалбоподателят се позовава на глава II, А, точка 9, буква а) и глава IV от Известието на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели (ОВ С 298, 2006 г. стр. 17, Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 5, стр. 3).

276 На трето място ВА-СА поддържа, че Първоинстанционният съд е допуснал грешка, като е постановил, че при преценката ѝ на полезността на доброволното сътрудничество на банките Комисията е можела да вземе предвид факта, че те не са ѝ предоставили „всички документи, свързани с кръглите маси“, заедно с общото изложение на фактите.

277 Според него не съществувало никакво правило в този смисъл. Освен това от гледна точка на обхвата на нарушението ВА-СА е можело да предостави тези документи само на етапи във времето.

278 На четвърто място ВА-СА изтъква, че обжалваното съдебно решение е опорочено от противоречие. Всъщност, макар общото изложение на фактите да било допринесло за установяване на нарушението, Първоинстанционният съд не бил предоставил никакво намаляване на глобата в негова полза.

Съображения на Съда

- 279 В точки 554—558 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е постановил основателно и без да допусне нито грешка при прилагане на правото, нито противоречие в мотивите, че Комисията правилно не е приела като „нови факти“ документите, представени в приложение към общото изложение на фактите, че е взела предвид „непълнотата на [посочените] приложения“, и че „банките са използвали [общото изложение на фактите], за да представят своето собствено виждане за кръглите маси и оттук — като средство за защита“.
- 280 Всъщност следва да се напомни, че в това отношение Комисията разполага с право на преценка, както следва от самото съдържание на дял Г, точка 2 от Известието относно сътрудничеството, и по-точно от въвеждащите думи „Такава хипотеза може да е налице по-специално [...]“ (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 394).
- 281 Освен това и преди всичко намаляване на основание на Известието относно сътрудничеството може да бъде оправдано само когато може да се приеме, че предоставените сведения, и по-общо поведението на засегнатото предприятие, в това отношение показват истинско съдействие от негова страна (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 395).
- 282 Както произтича от самото понятие за сътрудничество, както е използвано в текста на Известието относно сътрудничеството, и по-специално от въвеждането и от дял Г, параграф 1 от това известие, намаляване въз основа на споменатото известие всъщност може да бъде предоставено единствено когато поведението на съответното предприятие свидетелства за такъв дух на сътрудничество (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 396).

283 Както обаче посочва Първоинстанционният съд в точки 554—557 от обжалваното съдебно решение, като са представили непълно, потвърждаващо и лишено от „добавена стойност“ изложение на фактите, RZB и BA-CA не могат да се позовават на подобно поведение.

284 Следователно втората част от второто твърдение за нарушение трябва да бъде отхвърлена.

— По третата част от второто твърдение за нарушение, изведена от грешка при прилагане на правото във връзка с преценката относно признаването от RZB на антиконкурентната цел на нарушението и от нарушение на принципа на равно третиране

Доводи на страните

285 RZB упреква Първоинстанционния съд, че в точка 559 от обжалваното съдебно решение не е зачел особената стойност на неговото признание, макар Комисията да се била позовала изрично на това обстоятелство, за да твърди, че не е необходимо да се разглежда действителното отражение на кръглите маси.

286 Анализът, извършен в посочената точка 559 от обжалваното съдебно решение, означавал непризнаване на принципа на равно третиране, тъй като въпреки своите признания RZB било третирано по същия начин като другите банки. RZB иска от Съда да поправи грешката на Първоинстанционния съд и счита, че било обосновано намаляване на глобата с най-малко 10 %.

287 Комисията посочва, че в точка 426 от спорното решение вече била обяснила и доказала, че кръглите маси са целели да ограничат конкуренцията и че признанието не е добавяло нищо към това.

Съображения на Съда

- 288 Като приема в точка 559 от обжалваното съдебно решение, че „[Комисията] следва да прецени във всеки конкретен случай дали подобно признание действително е улеснило нейната работа“, Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото.
- 289 Всъщност, както бе посочено в точка 248 от настоящото решение, Комисията разполага с широко право на преценка по отношение на сътрудничеството на предприятията в процедурата.
- 290 Освен това, тъй като признанието не е улеснило работата на Комисията, а просто е потвърдило нейните собствени изводи, както е посочил Първоинстанционният съд, доводът на RZB, изведен от неспазване на принципа на равенство, не може да бъде уважен.
- 291 Ето защо третата част от второто твърдение за нарушение следва да бъде отхвърлена.

— По четвъртата част от второто твърдение за нарушение, изведена от разместване на доказателствената тежест, що се отнася до значението на сътрудничеството на RZB, и от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания

Доводи на страните

- 292 RZB упреква Първоинстанционния съд, че е наложил разместване на тежестта на доказване, като е постановил в точки 546—551 от обжалваното съдебно решение,

че за да получи намаляване на глобата над 10 %, жалбоподателят е трябвало да докаже, че Комисията не е била в състояние да установи нарушението без представените доказателства.

293 От една страна, този анализ противоречал на дял Г, второ тире от Известието относно сътрудничеството и следователно нарушавал принципа на защита на оправданите правни очаквания. От друга страна, посоченият анализ бил несъвместим със задължението на Комисията в административните производства да установява както благоприятните, така и неблагоприятните фактически обстоятелства.

294 Според Комисията твърденията на RZB са погрешни. Тя уточнява, че от дял Г, точка 2, първо тире от Известието относно сътрудничеството следва, че представените доказателства трябва да допринасят за потвърждаване на наличието на нарушение. След проверките Комисията обаче разполагала с документите, необходими за установяването на основните факти, и следователно самата тя представила елементите от фактическия състав на нарушението. Това доказателство не било опровергано от RZB.

Съображения на Съда

295 В точка 551 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд е постановил, че „жалбоподателите не са доказали, че документите, представени в отговор на исканията за предоставяне на информация, са били необходими, за да позволят на Комисията да установи всички основни кръгли маси, нито че при липсата им доказателствата, получени чрез проверките, щяха да бъдат недостатъчни за доказването на основните елементи на нарушението и за приемане на решение, налагащо глобите“.

296 Доколкото доводите на RZB целят да поставят под въпрос тази преценка на фактите от Първоинстанционния съд, те са недопустими в рамките на настоящото производство по обжалване.

297 Що се отнася до твърдяното разместване на доказателствената тежест, следва да се припомни, че макар Комисията да е длъжна да мотивира причините, поради които счита, че доказателствата, представени от предприятията в рамките на Известието относно сътрудничеството, представляват принос, обосноваващ или не намаляване на наложената глоба, за сметка на това предприятията, желаещи да оспорят решението на Комисията, са длъжни в това отношение да докажат, че при липса на такава информация, представена доброволно от тези предприятия, тя нямаше да бъде в състояние да докаже съществените елементи на нарушението и следователно да приеме решение, налагащо глоби.

298 При тези обстоятелства Първоинстанционният съд основателно е постановил имплицитно в точка 551 от обжалваното съдебно решение, че жалбоподателите е трябвало да представят подобно доказателство.

299 Ето защо четвъртата част от второто твърдение за нарушение трябва да бъде отхвърлена.

— По петата част от второто твърдение за нарушение, изведена от грешки при прилагане на правото и от противоречиви мотиви в рамките на анализа на Първоинстанционния съд относно значението на допълнителните документи, представени от ВА-СА

Доводи на страните

300 ВА-СА по същество оспорва преценката на Първоинстанционния съд, съдържаща се в точки 560—563 от обжалваното съдебно решение, що се отнася до значението на 33 класъора, които съдържали повече от 10 000 страници документи и които то изпратило на Комисията.

- 301 На първо място, ВА-СА поддържа, че Първоинстанционният съд е лишил от значение неговото сътрудничество, като непрекъснато е засилвал изискванията, които е трябвало да бъдат изпълнени, за да може да се ползва намаление на глобата. То по-специално критикува сравнението, което прави Първоинстанционният съд, между значението, което следва да се придаде на тези документи, и значението, което следва да се придаде на общото изложение на фактите.
- 302 На второ място, жалбоподателят изтъква, че мотивите на Първоинстанционния съд са противоречиви, защото той отказва да намали глобата въз основа на общото изложение на фактите при липса на нови документи, макар да е установено, че в рамките на доброволното представяне на документи жалбоподателят е предоставил 10 000 страници нови документи, част от които неоспоримо е била използвана за спорното решение.
- 303 Комисията изтъква недопустимостта на този довод, доколкото той възпроизвежда довод, представен пред Първоинстанционния съд. Освен това тя подчертава, че фактът, че документите са нови, т.е., че още не са били представяни, не е достатъчен сам по себе си за това посочените документи да представляват полезен принос към сътрудничеството.

Съображения на Съда

- 304 Като постановява в точка 560 от обжалваното съдебно решение, че „[...] представянето на допълнителни документи от една от банките може да обоснове последващо намаляване на нейната глоба на индивидуално основание само ако това сътрудничество действително е внесло нови и полезни елементи в сравнение с тези, представени заедно от всички предприятия“, Първоинстанционният съд не е допуснал никаква грешка при прилагане на правото.
- 305 Всъщност, както бе припомнено в точки 281—283 от настоящото решение, намаляване на основание на Известието относно сътрудничеството може да бъде оправдано само когато представената информация е можела да се разгледа като

доказваща истинско сътрудничество от негова страна, като се има предвид, че целта на намаляването на размера на глобата се състои в компенсиране на дадено предприятие за приноса му в хода на административното производство, който е позволил на Комисията да установи нарушение с по-малки затруднения.

306 След като е било установено, че представените от ВА-СА документи не представляват елементи, които са нови и полезни в сравнение с представените с общото изложение на фактите, Първоинстанционният съд основателно е постановил в точка 562 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е била длъжна да предостави на ВА-СА допълнително намаляване на неговата глоба на това основание.

307 Следователно петата част от второто твърдение за нарушение трябва да бъде отхвърлена.

— По шестата част от второто твърдение за нарушение, изведена от неотчитането на отговорите на ВА-СА на изложението на възраженията

Доводи на страните

308 ВА-СА оспорва преценката на Първоинстанционния съд, изложена в точка 564 от обжалваното съдебно решение, според която Комисията не е трябвало да вземе предвид като сътрудничество неговия отговор на изложението на възраженията.

309 Комисията счита, че твърдението на ВА-СА е погрешно.

Съображения на Съда

- 310 В това отношение следва да се подчертае, че изложението на възраженията е документ с процесуално значение и подготвителен характер, който за да осигури ефективното упражняване на правото на защита, очертава предмета на образуваната от Комисията административна процедура и по този начин възпрепятства Комисията да възприеме други възражения в решението, с което приключва съответната процедура (вж. по-специално Определение от 18 юни 1986 г. по дело *British American Tobacco и Reynolds Industries/Комисия*, 142/84 и 156/84, *Recueil*, стр. 1899, точки 13 и 14). Следователно за това изложение е характерно, че е временно по своята същност и подлежи на изменения от страна на Комисията при последваща преценка въз основа на представените ѝ в отговор от страните становища и на други фактически констатации (вж. в този смисъл Решение по дело *SGL Carbon/Комисия*, посочено по-горе, точка 62).
- 311 Всъщност Комисията трябва да вземе предвид фактите и доказателствата, с които разполага вследствие на цялата административна процедура, за да се откаже от неоснователните възражения или за да преформулира и допълни както от фактическа, така и от правна страна своите доводи в подкрепа на възраженията, които продължава да поддържа. Затова изложението на възраженията по никакъв начин не възпрепятства Комисията да измени позицията си в полза на засегнатите предприятия (вж. Определение. по дело *British American Tobacco и Reynolds Industries/Комисия*, посочено по-горе, точка 13).
- 312 Не е изключено предприятията да могат след изложението на възраженията, и в частност в техния отговор на това изложение, да представят на Комисията решаваща информация, която обосновава намаляване на глобата им от Комисията на основание на Известието относно сътрудничеството.
- 313 В това отношение обаче Първоинстанционният съд имплицитно е счел в точка 564 от обжалваното съдебно решение, че в конкретния случай това не е било така, що се отнася до отговора на ВА-СА на изложението на възраженията.

314 При тези условия, тъй като в това отношение ВА-СА не твърди изопачаване на доказателства от Първоинстанционния съд, шестата част от второто твърдение за нарушение трябва да бъде отхвърлена, а в резултат на това и второто твърдение за нарушение и втората част в тяхната цялост.

315 От гореизложеното следва, че правното основание, изведено от нарушение на Известието относно сътрудничеството, е отчасти неоснователно и отчасти недопустимо, и следователно трябва да бъде отхвърлено изцяло.

В — По правното основание, изведено от нарушение на правото на изслушване от Първоинстанционния съд

а) Доводи на страните

316 ВА-СА поддържа, че Първоинстанционният съд не е зачел обхвата на неговото право да бъде изслушано, като е отказал да изслуша свидетел.

317 Комисията посочва, че Първоинстанционният съд не е длъжен да вземе предвид предложение за представяне на доказателства, ако, както е в конкретния случай, то не е релевантно за изясняване на фактите.

б) Съображения на Съда

318 В това отношение следва да се отбележи, че в точка 563 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд не е уважил искане за изслушване на свидетел с мотива, че „това предложение за представяне на доказателства не е [имало] непосредствена релевантност за оценката на полезността на [представените] документи“.

- 319 Впрочем следва да се напомни, че Първоинстанционният съд самостоятелно преценява евентуалната необходимост от допълване на данните, с които той разполага по висящите пред него дела (вж. по-специално Решение от 30 септември 2003 г. по дело Freistaat Sachsen и др./Комисия, C-57/00 P и C-61/00 P, Recueil, стр. I-9975, точка 47, както и Решение от 7 октомври 2004 г. по дело Mag Instrument/CXВП, C-136/02 P, Recueil, стр. I-9165, точка 76).
- 320 Дори формулираното в молбата искане за изслушване на свидетел да е мотивирано, задължение на Първоинстанционния съд е да прецени относителността на искането към предмета на спора и към необходимостта от изслушване на посочения свидетел (вж. Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, посочено по-горе, точка 68).
- 321 На етапа на обжалването жалбоподателят не представя доказателство, че като е отказал изслушването на този свидетел, независимо че ВА-СА е можело да отговори на поставените от Първоинстанционния съд допълнителни въпроси, последният е нарушил правото му да бъде изслушан.
- 322 Ето защо разглежданото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

Г — По правното основание, изведено от нарушение от Първоинстанционния съд на задължението му за мотивиране, що се отнася до определянето на равнището на глобите и на правото на изслушване

а) Доводи на страните

- 323 ВА-СА упреква Първоинстанционния съд, че в точка 566 от обжалваното съдебно решение е упражнил своята пълна юрисдикция, без да спази задължението за мотивиране и без да позволи на засегнатите от определянето на глобата предприятия да бъдат изслушани.

- 324 То уточнява, че условията, въз основа на които Съдът е отхвърлил наличието на такива задължения в Решение от 8 февруари 2007 г. по дело Groupe Danone/Комисия (С-3/06 Р, Сборник, стр. I-1331), не са изпълнени в конкретния случай.
- 325 ВА-СА подчертава по-конкретно, че наложената през 2002 г. глоба на банките е била шестата най-висока глоба, налагана някога от Комисията, и че като я е преразгледал четири години по-късно, Първоинстанционният съд погрешно я е счел за „ниска“.
- 326 Комисията отбелязва, че изложените в точка 566 от обжалваното съдебно решение съображения са само допълващи и заключителни съображения, излагащи преценката на Първоинстанционния съд.

б) Съображения на Съда

- 327 В това отношение следва да се припомни, че зачитането на правото на защита във всяко производство, което би могло да приключи с налагане на санкции, по-специално на глоби или периодични имуществени санкции, е основен принцип на правото на Общността, който многократно е бил подчертаван в съдебната практика на Съда (Решение по дело Groupe Danone/Комисия, посочено по-горе, точка 68 и цитираната съдебна практика).
- 328 В рамките на производството по обжалване Съдът, от една страна, упражнява контрол за това в каква степен Първоинстанционният съд е отшел по правилен от гледна точка на правото начин основните фактори за преценка на тежестта на дадено поведение в контекста на членове 81 ЕО и 82 ЕО, както и на член 15 от Регламент № 17, а от друга страна, проверява дали Първоинстанционният съд се е произнесъл надлежно по всички изложени от жалбоподателя доводи, свързани с отмяната или намаляването на глобата (вж. Решение от 8 февруари 2007 г. по дело Groupe Danone/Комисия, посочено по-горе, точка 69 и цитираната съдебна практика).

329 Без да е необходимо произнасяне по въпроса дали, преди да упражни пълната си юрисдикция, общностният съд е бил длъжен да покани жалбоподателя да изложи становище относно евентуално изменение на размера на глобата, следва да се посочи, че ВА-СА е имало възможност пълноценно да изрази мнението си.

330 Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точки 519 и следващи от заключението си, четири от шестте правни основания, формулирани от ВА-СА пред Първоинстанционния съд, са целели намаляване на размера на наложената глоба. Тези правни основания са се отнасяли по-конкретно до преценките на Комисията, що се отнася до квалификацията на нарушението, наличието на смекчаващи обстоятелства и сътрудничеството на жалбоподателя в производството.

331 Наред с това Първоинстанционният съд е поставил много въпроси на ВА-СА относно наличието на смекчаващи обстоятелства и неговото сътрудничество в процедурата.

332 Накрая следва да се отбележи, че Първоинстанционният съд е разгледал много подробно в точки 216—571 от обжалваното съдебно решение всички релевантни елементи, свързани с определянето на размера на глобата.

333 Следователно разглежданото правно основание трябва да бъде отхвърлено.

334 По гореизложените съображения жалбата трябва да бъде отхвърлена изцяло.

VII — По съдебните разноси

335 Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Erste, на RZB, на BA-SA, както и на ÖVAG, и последните са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят разноските.

По изложените съображения Съдът (втори състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбите.**

- 2) **Осъжда Erste Group Bank AG с предишно наименование Erste Bank der österreichischen Sparkassen AG, Raiffeisen Zentralbank Österreich AG, Bank Austria Creditanstalt AG и Österreichische Volksbanken AG да заплатят съдебните разноси.**

Подписи

Съдържание

I	— Правна уредба	I - 8823
	A — Регламент № 17	I - 8823
	Б — Насоките	I - 8825
	B — Известieto относно сътрудничеството	I - 8826
II	— Обстоятелства, предхождащи спора и спорното решение	I - 8828
III	— Жалбите пред Първоинстанционния съд и обжалваното съдебно решение	I - 8835
IV	— Искания на страните в производството по жалбата	I - 8836
V	— Правните основания за отмяна на обжалваното съдебно решение	I - 8839
VI	— По жалбите	I - 8841
	A — По правните основания, изведени от нарушение на член 81, параграф 1 ЕО	I - 8842
	1. По правното основание, изведено от грешка при прилагане на правото, що се отнася до преценката на условието за засягане на търговията между държавите членки	I - 8842
	a) по първата част, изведена от грешка при прилагане на правото, що се отнася до преценката относно способността на картел, обхващащ цялата национална територия, да засегне значително търговията между държавите членки	I - 8842
	i) Доводи на страните	I - 8842
	ii) Съображения на Съда	I - 8844
	б) По втората част, изведена от това, че Първоинстанционният съд бил допуснал грешка при прилагане на правото, като постановил, че Комисията е можела да извърши цялостна преценка на трансграничните последици от кръглите маси и като извършил неправилен, недостатъчен и противоречив анализ на определянето на съответния пазар	I - 8847
	i) Доводи на страните	I - 8847
	ii) Съображения на Съда	I - 8848
	— По твърдението за нарушение, изведено от това, че Първоинстанционният съд тълкувал неправилно съдебната практика	I - 8848

— По твърдението за нарушение, изведено от неправилния, непълен и противоречив характер на анализа на Първоинстанционния съд относно определянето на съответния пазар	I - 8850
в) По третата част, изведена от липсата на доказване на значително засягане от картела на търговията в Общността	I - 8851
i) Доводи на страните	I - 8851
ii) Съображения на Съда	I - 8851
2. По правното основание, изведено от грешка при прилагане на правото относно възлагането на отговорността за нарушението	I - 8852
a) Доводи на страните	I - 8852
б) Съображения на Съда	I - 8854
Б — По правните основания, изведени от нарушение на член 15, параграф 2 от Регламент № 17	I - 8856
1. По правното основание, изведено от грешка при прилагане на правото при преценката на тежестта на нарушението	I - 8856
a) По първата част, изведена от несъответстваща на Насоките преценка	I - 8857
i) Доводи на страните	I - 8857
ii) Съображения на Съда	I - 8857
б) По втората част, изведена от грешки при прилагане на правото, засягащи „характера“ на нарушението	I - 8858
i) Доводи на страните	I - 8859
ii) Съображения на Съда	I - 8860
в) По третата част, изведена от грешка при прилагане на правото относно „действителното отражение на нарушението върху пазара“	I - 8862
i) Доводи на страните	I - 8862
ii) Съображения на Съда	I - 8863
г) По четвъртата част, изведена от грешка при прилагане на правото относно преценката на „размера на съответния географски пазар“	I - 8864
i) Доводи на страните	I - 8864
ii) Съображения на Съда	I - 8864
	I - 8913

- д) По петата част, изведена от грешка при прилагане на правото относно преценката на последиците от селективния характер на производството върху квалификацията на нарушението и от нарушение на задължението за мотивиране . . . . . I - 8865
- i) Доводи на страните . . . . . I - 8865
- ii) Съображения на Съда . . . . . I - 8866
- е) По шестата част, изведена от липсата на цялостна преценка на тежестта на нарушението . . . . . I - 8868
- i) Доводи на страните . . . . . I - 8868
- ii) Съображения на Съда . . . . . I - 8868
- ж) По седмата част, изведена от грешка при прилагане на правото относно извършеното от Комисията разпределяне на жалбоподаателите по категории нарушения . . . . . I - 8870
- i) Доводи на страните . . . . . I - 8870
- ii) Съображения на Съда . . . . . I - 8875
2. По правното основание, изведено от грешки при прилагане на правото, от липса на мотиви и от изопачаване на доказателства, що се отнася до наличието на смекчаващи обстоятелства . . . . . I - 8881
- а) По първата част, изведена от грешки при прилагане на правото, от изопачаване и от противоречие в мотивите относно пасивното поведение на ÖVAG . . . . . I - 8882
- i) Доводи на страните . . . . . I - 8882
- ii) Съображения на Съда . . . . . I - 8883
- б) По втората част, изведена от грешка при прилагане на правото относно участието на органите на публична власт в банковите кръгли маси . . . . . I - 8886
- i) Доводи на страните . . . . . I - 8886
- ii) Съображения на Съда . . . . . I - 8887
- в) По третата част, изведена от грешка при прилагане на правото, що се отнася до публичността на събранията . . . . . I - 8888
- i) Доводи на страните . . . . . I - 8888
- ii) Съображения на Съда . . . . . I - 8889
3. По правното основание, изведено от нарушение на Известието относно сътрудничеството . . . . . I - 8890

- a) По първата част, изведена от това, че Първоинстанционният съд не е преценил правилно свободата на преценка на Комисията . . . . . I - 8890
- i) Доводи на страните . . . . . I - 8890
- ii) Съображения на Съда . . . . . I - 8891
- б) По втората част, изведена от грешка при прилагане на правото при приложението на Известието относно сътрудничеството . . . . . I - 8892
- i) По първото твърдение за нарушение, изведено от грешка при прилагане на правото, що се отнася до изискването за привнасяне на „добавена стойност“ от сътрудничеството, и от нарушение на принципа на равно третиране . . . . . I - 8892
- Доводи на страните . . . . . I - 8892
- Съображения на Съда . . . . . I - 8893
- ii) По второто твърдение за нарушение, изведено от грешки при прилагане на правото в рамките на преценката на степента на сътрудничеството на предприятията, от нарушение на принципите на равно третиране, на защита на оправданите правни очаквания, на зачитане на правото на защита и от непълнота на мотивите . . . . . I - 8894
- По първата част от второто твърдение за нарушение . . . . . I - 8894
- Доводи на страните . . . . . I - 8894
- Съображения на Съда . . . . . I - 8895
- По втората част от второто твърдение за нарушение, изведена от грешки при прилагане на правото в рамките на преценката на общото изложение на фактите . . . . . I - 8897
- Доводи на страните . . . . . I - 8897
- Съображения на Съда . . . . . I - 8899
- По третата част от второто твърдение за нарушение, изведена от грешка при прилагане на правото във връзка с преценката относно признаването от RZB на антиконкурентната цел на нарушението и от нарушение на принципа на равно третиране . . . . . I - 8900
- Доводи на страните . . . . . I - 8900
- Съображения на Съда . . . . . I - 8901
- По четвъртата част от второто твърдение за нарушение, изведена от разместване на доказателствената тежест, що се отнася до значението на сътрудничеството на RZB, и от нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания . . . . . I - 8901

Доводи на страните	I - 8901
Съображения на Съда	I - 8902
— По петата част от второто твърдение за нарушение, изведена от грешки при прилагане на правото и от противоречиви мотиви в рамките на анализа на Първоинстанционния съд относно значението на допълнителните документи, представени от ВА-СА	I - 8903
Доводи на страните	I - 8903
Съображения на Съда	I - 8904
— По шестата част от второто твърдение за нарушение, изведена от неотчитането на отговорите на ВА-СА на изложението на възраженията	I - 8905
Доводи на страните	I - 8905
Съображения на Съда	I - 8906
В — По правното основание, изведено от нарушение на правото на изслушване от Първоинстанционния съд	I - 8907
а) Доводи на страните	I - 8907
б) Съображения на Съда	I - 8907
Г — По правното основание, изведено от нарушение от Първоинстанционния съд на задължението му за мотивиране, що се отнася до определянето на равнището на глобите и на правото на изслушване	I - 8908
а) Доводи на страните	I - 8908
б) Съображения на Съда	I - 8909
VII — По съдебните разноски	I - 8911